

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ
GENÇLİK GAZETESİ
27/8/1977 350 Krş.
17

"Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir." LENİN

ACİL GÖREV II. MC'YE KARŞI YIĞINLARIN GÜÇLÜ DİRENİŞİNİ ÖRGÜTLEMEKTİR...

ÇIRAKLIK YASASI KALDIRILMALIDIR!

Nötron Bombası Yok Edilmelidir!

Dünya Barış Konseyi'nin, ABD emperyalizminin yapımına kalkıştığı nötron bombasına karşı tüm dünyada kalıcı ve adil bir barıştan yana olan güçleri mücadeleye çağırması ve 6-13 Ağustos tarihleri arasını "Nötron Bombasına Karşı Mücadele Haftası" ilan etmesi üzerine, genç sosyalistler çeşitli faaliyetlerle nötron bombasını ve emperyalizmi lanetlemişlerdir. Hafta içinde çeşitli toplantı, pullama vb. çalışmaları yapılmıştır. Bu konuda 5 Ağustos günü basına yazılı bir açıklama yapan SGB Merkez Yürütme Kurulu üyesi Kudret Köksal şunları söylemiştir:

"ABD'nin yapımına giriştiği nötron bombası, sözümona demokrasi havarisi, insan hakları savunucusu geçinen emperyalist güçlerin insanlık düşmanı politikalarını, iğrenç ikiyüzlülüklerini bir kez daha göstermiştir. Bu bomba, emperyalizmin, tüm dünya halklarının barış, demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelelerine yönelttiği bir saldırıdır. İşte bu nedenle, dünya barışından, topyekun silahsızlanmadan yana olan Türkiye demokrasi güçleri, Dünya Barış Konseyi'nin çağrısını mutlaka en güçlük bir şekilde yerine getirmelidirler. Demokrasiden yana bütün güçleri, bu doğrultuda etkin bir mücadeleyi birlik halinde vermeye çağırıyoruz."

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ

S G B ÇANKAYA ŞUBESİ

DÜNYA BARIŞINI İNSANLIĞI TEHDİT EDEN NÖTRON BOMBASI YOK EDİLMELİDİR

SGB'nin Barış Derneğine Cevabı

Öte yandan, kısa bir süre önce kurulan Barış Derneği, diğer kuruluşlarla birlikte SGB Genel Merkezine de 10 Ağustos tarihli bir yazı göndererek, "Nötron Bombasına Karşı Mücadele Haftası" nedeniyle bir imza kampanyası düzenlediğini ve SGB'nin de bu kampanyaya yardımcı olmasını istemiştir. Ancak SGB Merkez Yürütme Kurulu, Barış Derneği'nin bir çizgi örgütü olması nedeniyle çağrıya katılmama kararı almış ve bunu bir yazıyla Barış Derneği'ne bildirmiştir. SGB Merkez Yürütme Kurulunun Barış Derneği'ne gönderdiği cevap yazısını yayınlıyoruz.:

"Sayın Mahmut Dikerdem,

"Birliğimiz (Sosyalist Gençlik Birliği); Dünya Barış Konseyi'nin 6-13 tarihlerin arasını "NÖTRON BOMBASINA KARŞI MÜCADELE HAFTASI" ilan ederek, tüm ülkelerdeki çeşitli siyasi kuruluşların ve demokratik güçlerin bu haftada aktif davranışa geçmesini istemesi üzerine, Türkiyedeki tüm demokratik güçleri ortak bir çalışmaya davet etmiştir.

"Ayrıca birliğimiz bu hafta başında yaygın bir pullama eylemini gerçekleştirmiştir. Yine birlik üyelerimiz, bu konuyla ilgili olarak TSİP Ankara İl Örgütünün düzenlediği salon toplantısına katılmışlardır.

"Derneğinizin açmış olduğu imza kampanyasına katılıp katılmama konusunu görüşen Yönetim Kurulumuz, aşağıdaki hususları sizlere iletmeye karar vermiştir.

- *Bilindiği gibi Barış Derneği'nin kuruluş çalışmaları aşamasında çeşitli demokratik güç ve kuruluşlar yer almış, ancak Barış Derneği kurulurken bu demokratik güç ve örgütlerin temsili söz konusu olmamış ve Dernek bir siyasi çizgi örgütüne dönüşmüştür.*
- *Barış mücadelesi toplumdaki tüm demokratik güç ve örgütleri kapsamak zorundadır. Bu anlamda, Barış Derneği'nde tüm demokratik güç ve kuruluşların ortak temsil edilmesi gerekmektedir.*

"Yukarıda açıklanan nedenlerle Yönetim Kurulumuz olumlu bir girişim olmasına rağmen, Barış Derneğinin açmış olduğu imza kampanyasına katılmama kararı almıştır."

SGB Çorum Şubesinin Toplantısı

"Nötron Bombasına Karşı Mücadele Haftası" nedeniyle Çorum'da SGB şubesi arafından bir toplantı düzenlendi. Toplantıya 100'ü aşkın demokrat ve sosyalist katıldı. Çeşitli şiir ve marşların da okunduğu toplantıda, önce SGB Çorum Şube Başkanı Rıza Kılıç konuşmuştur. Rıza Kılıç, nötron bombasının insanlığa getireceği zararları ve emperyalizmin bombanın yapımına girişmek çabasıyla neyi amaçladığını anlattıktan sonra, dünya barışından yana güçleri emperyalizmin bu girişimlerini boşa çıkarmak için önemli bir mücadele beklediğini söyleyerek, konuşmasını "Kahrolsun Barış Düşmanları", "Yaşasın Bağımsızlık, Demokrasi, Barış ve Sosyalizm Mücadelemiz" diyerek bitirmiştir. Toplantıda daha sonra konuşma yapan bir arkadaşımız da, "barış içinde yanyana varolma" ilkesini ve bu bilimsel ilkenin bazı çizgilerce nasıl çarpıtılmak istendiğini anlatmıştır. Toplantı, toplu halde söylenen marşlarla sona ermiştir.

SOSYALİST GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ YAYGINLAŞIYOR

SGB'nin 5 Şubat mitinginin ardından kapatılmasından sonra, bölgedeki sosyalist gençlik hareketini üstlenmek üzere Of Sosyal Devrimci Gençlik Birliği (Of SGB) kurulmuştu. SGB'nin önündeki engelleri aşmasından sonra, Of'lu genç sosyalistlerin yeniden örgütlenerek SGB şubesi açmaları kararlaştırıldı. Öte yandan, uzun bir zamandan beri ön çalışmaların yapıldığı Kayseri'de de çalışmalar meyvesini vermiş ve SGB Genel Merkezi tarafından SGB Kayseri Şubesi atanmıştır.

SGB, kurulduğundan bu yana burjuvazinin şimşeklerini üzerine çekmiş ve bu arada iki kez de kapatılmıştır. Ama bütün engellere rağmen Sosyalist Gençlik Birliği gelişimini sürdürüyor. Bu durum, SGB'nin işçi-köylü-öğrenci gençlik içinde sürdürdüğü çalışmaların bir sonucudur. Sosyalizmin bayrağı, tüm baskılara rağmen gençliğin bütün kesimleri arasında yükseliyor. Bu bayrak çevresinde toplanan güçler, tüm Türkiye düzeyinde örgütlü ve yığınsal SGB'yi yaratacaktır.

Sosyalist Gençlik Birliği'nin yeni atanan şubeleri ve yönetim kurulları şunlardır.

SGB OF ŞUBE YÖNETİM KURULU

Başkan : Necdet Keleş
Sekreter : Alaattin Meriç
Sayman : Ahmet Cihangir
Üye : Şeref Saral
Üye : Mahir Süleymanoğlu

SGB KAYSERİ ŞUBE YÖNETİM KURULU

Başkan : M. Mirsa Şıklaroğlu
Sekreter : Toro Küçükzengin
Sayman : Nurettin Yılmaz
Üye : Mehmet Ünsal
Üye : Muammer Atila

SGB DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİNE KATILDI

Diğer yandan, Ankara'da 17 demokratik kuruluşun katılımıyla uzunca bir süredir sürdürülen güçbirliği çalışmalarına SGB de katıldı. SGB Genel Merkezinin başvurusunun kabul edilmesi üzerine bu güçbirliği çalışmalarına resmen katılan SGB, öteden beri savunageldiği tüm demokrasi güçlerinin ilkeli ve kalıcı güçbirliği ilkesinin hayata geçirilmesi için üzerine düşen görevleri yerine getirmek yolunda bir adım daha atmıştır. Şimdiye kadar 17 demokratik kuruluşun (TÖB-DER, TÜM-DER, TMMOB, TÜS-DER, TÜTED, KÖY-KOOP, Halkevleri, Dev-Genç, İGD, PİM, TİB, AKD, Çağdaş Hukukçular Derneği İKD, ATO, TÜMOD, TÜMAS) katıldığı güçbirliği çalışmaları, SGB ve yeni katılan 9 kuruluşla birlikte 27 örgütün katıldığı daha geniş ve zengin bir yapıya ulaşmıştır. Güçbirliğine yeni katılan örgütler şunlardır: SGB, DHKD, Tüm Zerbank-Der, Enerji-Der, Ziraatçılar Derneği, Tüm Or-Der, Devlet D.Y. Memurları Der., İM-DER, Dev-San-Der, İşçi Kültür Derneği.

2. MC'nin kurulmasıyla birlikte hızlanan çeşitli güçbirliği çalışmalarıyla ilgili değerlendirmelerimizi bu sayımızda yayınladığımız diğer yazılarda belirttik. Bu güçbirliği çalışmalarıyla ilgili gelişme ve değerlendirmelerimizi, yeri geldiğince yayınlayacağız.

UZUNKÖPRÜ VE SİLİFKE BÜROLARIMIZ AÇILDI

Gazetemiz Genç Sosyalist, sosyalist gençlik hareketinin ileriye doğru attığı her adımla birlikte, daha çok aranan ve satılan bir gazete olmaktadır. Türkiye'deki önemli bir boşluğu dolduran gazetemiz, çeşitli aksaklıklara ve mevcut eksikliklerine rağmen, sürekli olarak kendini yenilemeye ve eksikliklerini gidermeye çalışarak, sosyalist gençlik hareketinde üzerine düşen görevi gereğince yerine getirmek çabası içindedir. Genç Sosyalist'in ilk sayılarıyla son sayılarının karşılaştırılması, gazetemizin çabalarını göstermeye yeterlidir sanıyoruz. Ne var ki hala daha pek çok önemli eksiğimiz var. Özellikle de son bir kaç sayıdır düzenli olarak çıkamayışımız, çok büyük bir olumsuzluktur. Fakat gazetemiz, başta bu önemli olumsuzluk olmak üzere, diğer bütün eksikliklerini de en kısa sürede aşacaktır. Bunu gerçekleştirebilmek içinse, bütün Genç Sosyalistlerin başta mali sorun olmak üzere yazı, haber, röportaj, resim vb. diğer konularda da sağlayacakları güçlü desteğe sonsuz gereksinmemiz var.

Mali sorunun giderek ağırlaşması, çalışmalarımızı aksatan birincil etkendir. Özellikle son günlerde basım fiyatlarının önemli oranda artması, durumu iyice kötüleştirmiştir. Hızlı fiyat artışları matbaa piyasasına da yansımıştır. Fiyatları artan malzemelerin yanısıra, henüz resmen zam gelmeyen birçok malzeme de karaborsaya düşmüştür. Öyle ki, bunların pek çoğu karaborsada normal fiyatlarının kat kat üzerinde satılmaktadır. Bu durum gazetemizin basım masraflarını önemli oranda arttırmıştır. Bu nedenle bu sayıdan itibaren gazetemizin fiyatını 350 kuruşa çıkarmak zorunda kalıyoruz. Çünkü, Genç Sosyalist'i eski fiyatıyla çıkarmamız artık kesinlikle olanaksız duruma gelmiştir. Dost okurlarımızın durumu hoşgörüyle karşılayacaklarına ve gereken özveriyi göstereceklerine olan inancımız tamdır.

Sosyalist gençlik hareketinin vazgeçilmez bir organı olan Genç Sosyalist, Türkiye çapında yaygınlaşmaktadır. Bu yaygınlaşmanın en son ürünleri de, gazetemizin Uzun köprü (Edirne) ve Silifke (Mersin) bürolarının açılmasıdır. Yeni bürolarımıza, çalışmalarında başarılar dileriz.

GENÇ SOSYALİST

ACİL GÖREV

II. MC'ye Karşı Yığınların Güçlü Direnişini örgütlemektir

1975 Mart'ından bu yana, tüm ilerici örgütlerin olduğu gibi, gençlik örgütlerinin de gündeminin ilk maddesini "MC'nin DÜŞÜRÜLMESİ" sorunu işgal etti. 26,5 aylık iktidarı boyunca 1. MC, varlığını sürdürebilmek ve yığınların yükselen mücadelesini engelleyebilmek amacıyla, her geçen gün artan faşist saldırılara başvurdu. Ancak, ne 1. MC'nin azgınlaştırdığı faşist saldırılar yığınları yıldırmaya yetti; ne de yığınların gelişip güçlenen anti-faşist mücadelesinin ulaştığı boyutlar 1. MC'yi iktidardan uzaklaştırmaya yetti.

Tekelci burjuvazinin daha istikrarlı bir siyasi iktidar arzusunun dayattığı, geniş yığınların da cankurtaran simidi gibi sarıldığı 5 Haziran seçimlerinde, her şeye rağmen MC sandıktan yeniden çıktı. Geçtiğimiz haftalarda da II. MC hükümeti parlamentodan güvenoyu aldı. Kısacası MC, eskisinden daha moralli ve onarılmış olarak, eskisinden daha güçlü bir faşist partiyle birlikte yeniden iktidarda. Bu durumun somut olarak "daha güçlü bir faşist tırmanış" anlamına geldiğini geçen sayımızda söylemiştik. Gerçekten de II. MC hükümetinin göreve başlamasıyla birlikte gelişen olaylar bu yargının doğruluğunu somut olarak gösterdi. Faşistler, geçtiğimiz haftalarda demokrasi güçlerine karşı uyguladıkları terör kampanyasına yeniden hız verdiler.

MC'NİN YENİDEN İKTİDAR OLMASI KARŞISINDA DEMOKRASİ SAFLARINDA BELİREN YANLIŞ EĞİLİMLER

Geçtiğimiz hafta II. MC'nin güvenoyu alarak yeniden iktidar olması karşısında, demokrasi saflarında da çeşitli yanlış eğilimler ortaya çıkmaya başladı.

● Birinci yanlış tavır, anti-faşist mücadeleye düz bir mantıkla bakan panikçilerin tavrıdır. Bu eğilimi taşıyanlara bakılırsa, demokrasi güçleri II. MC karşısında yenilmiş, "büyük felaket" gelip çatmıştır. Sanki artık yapılabilecek hiç birşey yoktur. Bu tavır, gerek I. MC döneminde azgın bir biçimde sürdürülen faşist saldırıların yarattığı yılgınlıktan; gerekse 2,5 yıl boyunca sürdürülen anti-faşist mücadelenin bugüne değin MC'nin iktidardan uzaklaştırılması konusunda "somut" bir başarı sağlayamamış olmasından kaynaklanmaktadır. Bu tavrın altında yatan gerçek ise, halkın devrimci gücüne güvenmemektir. Bunun sonucu olarak ortaya çıkan teslimiyetçiliktir.

Gerçekten de II. MC'nin kurulabilmesi ve iktidar olabilmesi, demokrasi saflarının bir geri adımıdır. Ama bu olgu sorunun yalnızca bir yanıdır. Diğer yanı ise son yıllarda, özellikle de 26,5 aylık MC döneminde yığınların anti-faşist mücadelesinin hızla gelişip yükselmiş, demokrasi saflarının güçlenmiş olmasıdır. MC'nin yeniden kurulabilmiş olması, bu gerçeği, bu genel gidişi değiştirmez.

● II. MC'nin iktidar olması karşısında gelişen ikinci olumsuz eğilim de, "nasıl olsa kısa bir zaman sonra düşecektir" şeklindeki "iyimser" anlayıştır. Bu eğilimdekilerin ileri sürdükleri başlıca gerekçe "iç ve dış koşullar" üzerine "tahlil"lerdir. Bu pasifist tavrın altında yatan gerçek ise, halka güvenmemenin ötesinde, emperyalist mihraklardan ve tekelci burjuvaziden medet ummaktır.

● Önemle belirtilmesi gereken bir yanlış eğilim de, yığınların güçlü direnişini örgütleyecek devrimci kararlılığa, sabır ve esnekliğe sahip olmayan küçük burjuva eylemciliğidir. Bireysel terörizme başvuran ya da "tapan "devrimciler", tekelci burjuvazinin, günlük basınında bireysel terörizme de nasıl özgüler düzdüğü; nasıl bireysel terör için "elverişli" bir ortam yarattığı ve bundan nasıl yararlandığı gerçeğine gözlerini kapamaktadırlar. Tekelci burjuvazi çarşaf çarşaf "Bombacı Leyla"ların reklamını yapmaktadır.

DOGRU DEVRİMCİ TUTUM; II. MC'YE KARŞI YIĞINLARIN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ ÖRGÜTLEMEK ANTİ-FAŞİST MÜCADELEYİ GÜÇLENDİRMEKTİR

Yeni MC'nin kurulmasıyla birlikte faşistler saldırılarını iyice yoğunlaştırmışlardır. Bugün "daha güçlü bir faşist tırmanış' dönemine girilmiştir. Bu nedenle "MC'nin düşürülmesi" gene acil görevlerimizin en başında gelmektedir. Sorun, "AP-CHP koalisyonu için mi, yoksa CHP-MSP koalisyonu için mi?" kısır tartışmasına girilmeksizin, yığınların anti-faşist mücadelesini daha güçlü bir şekilde yükseltmektir. Daha güçlü bir faşist tırmanış karşısında daha güçlü bir anti-faşist mücadele: Soruna doğru yaklaşım budur. Bu yaklaşım, daha geniş yığınların anti faşist mücadeleye çekilmesi, daha yeni anti-faşist güçler oluşturulması için çaba harcanmasını dayatır. Ancak sorun, yalnız başına anti-faşist mücadelenin nicel gücünü artırmak değil, aynı zamanda bu mücadeleyi nitelik bakımından da güçlendirmektir. Bu da ancak, "... sosyal sınıf tabanı ve yönelimi farklı olan tüm ilerici çizgilerin kendi örgütsel bağımsızlıklarını ve ideolojik görüşlerini koruyarak, birleşebilecekleri ortak hedefler ve ortak bir program etrafında birleşmeleri, ortak düşmana karşı güç ve eylem birliği yapmaları" (Kitle 172, s. 8) ile başarılabilir.

ANTİ-FAŞİST GÜÇBİRLİĞİ YALNIZCA DEMOKRATİK ÖRGÜTLERİN GÜÇBİRLİĞİNDEN İBARET DEĞİLDİR

II. MC hükümetinin güvenoyu almasıyla birlikte, şimdiye değin sürdürülen güçbirliği çalışmaları ve bu yöndeki yeni çabalar, hızlı bir gelişim içine girdi. Ankara'da özellikle güçlü demokratik kitle ve meslek örgütlerinin merkezi planda yürüttükleri güçbirliği çalışmalarının kapsamı genişledi ve katılan örgütlerin sayısı son olarak 27'ye ulaştı. Türkiye'nin dört bir yanında, birçok şehirde anti-faşist güçbirlikleri oluşmaya başladı. Elbette bu gelişmeler olumludur. Ama gene de anti-faşist mücadeleyi nitelik bakımından güçlendirici değişiklikler getirmez. Hangi nedenlerle olursa olsun, anti-faşist mücadeleyi, güç ve eylem birliklerini, partilerin katılımı olmaksızın yalnızca demokratik kitle ve meslek örgütleri aracılığıyla yürütme çabası; faşizme karşı olan güçlerin önemli bir kısmını işçi sınıfının siyasi hareketinden koparacak, burjuva partilerinin, CHP'nin kuyruğuna takılma sonucunu doğuracaktır.

Ayrıca demokratik güçbirliğinin kalıcı olarak gerçekleştirilebilmesi de, ancak, anti-faşist nitelik taşıyan siyasi çizgilerin ortak bir platformda ve programda anlaşmaları ile mümkün olacaktır.

O halde tüm anti-faşist siyasi çizgilerin (öncelikle CHP dışındakilerin) grupçu tavırlardan kurtulup, ortak hedefler ve ortak bir mücadele programı üzerinde anlaşmalarını sağlamak üzere somut girişimlerde bulunmak, günümüzün en acil devrimci görevidir.

GENÇLİK HAREKETİ İÇİNDEKİ DEMOKRATİK ÖRGÜT VE ÇİZGİLERİN GÜÇBİRLİĞİ ZORUNLUDUR

Bunun yanında gençliğin de, anti-faşist güçlerin birliği uğrunda harcanan çabaların bir parçası olarak, yerine getirmesi gereken özgül görevler vardır. Bunların başında, gençlik hareketi içerisindeki tüm anti-faşist örgüt ve çizgilerin güç ve eylem birliği gelmektedir.

Faşizm, dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de genç kuşaklara göz dikmiştir. Gelişip güçlenebilmesi için genç, dinamik ve vurucu güçlere ihtiyacı vardır. Bu yüzden gençliği yıllardan beri başlıca faaliyet alanlarından birisi olarak seçmiş bulunmaktadır. Bir yandan sol, sosyalist düşüncelerin gençlik yığınları arasındaki etkinliğini kırıp yok etmek, bir yandan da kendisine (yani tekelci sermayenin en gerici, en soyguncu ve en kanlı egemenlik biçimine) hizmet ve itaat edecek kadrolar ve militanlar yetiştirebilmek için her "yol"a başvurmuştur ve başvurmaktadır.

Faşizmin tırmanmakta olduğunu ve bu gidişe dur denilmezse bir gün ülkemizi kan ve zindan karanlığına boğabileceğini söylüyorsak eğer, laf olsun diye söylemiyoruz. Açıkça görüleceği gibi faşistler bu alanda epeyce mesafe katettiler ve adım adım ilerlemeye devam ediyorlar. Artık gençlik içerisindeki etkinliklerini yer yer yığınsal boyutlara bile ulaştırmaya başladıklarını görmek gerek. Faşizmin gençlik yığınları arasında böylesine yaygınlaşıp güçlenmesinin, kendisine yeni taraftarlar bulmasının önüne geçmek ve geriletmek, en başta demokratik gençlik hareketinin görevidir.

Bunun başarılabilmesi, ancak tüm anti-faşist gençlik güçlerinin birlik halinde mücadele etmeleriyle ve gençliğin anti-faşist potansiyelinin dev bir yığınsal güç olarak harekete geçirilebilmesi ile mümkündür. Gençlik içindeki tüm ilerici ve devrimci örgüt ve çizgilerin, anti-faşist platformda bir araya gelerek tesbit edecekleri ortak bir program ve ortak hedefler doğrultusunda güç ve eylem birliğine gitmelerinin vakti çoktan gelmiş, geçmektedir.

Denilebilir ki, "gençlik örgütleri de demokratik kitle örgütlerinin gerçekleştirdikleri güçbirliği platformunda yer almaktadırlar; ne gerek var ayrıca kendi aralarında da güçbirliğine gitmelerine!" Ama gerçek farklıdır. Bir kere gençliğin sorunları demokratik kitle örgütlerinin sorunlarından çok daha farklı ve karmaşıktır. Bu platformda gençlik sorunları ayrıntılı olarak ele alınamayacak ve çözüm getirmek pek mümkün olmayacaktır. Ayrıca güçbirliğinin görevi katılan kesimlerin sorunlarını çözmek değildir. Ama bu durum sürdükçe gençlik de anti-faşist güçbirliği içerisinde sağlıklı bir güç olarak yer alamayacaktır. İkincisi, bu platformda yer alan demokratik kitle örgütlerinin hemen hepsi kendi alanında tek ve yönlendirici örgüt durumundadır. Oysa gençlik kesiminde tek başına yönlendirici olabilen hiç bir çizgi ve örgüt yoktur. Üçüncüsü de, gençlik içinde, hatırı sayılır bir güç oldukları halde herhangi bir kuruluşla temsil edilme durumunda olmayan çizgilerin varlığı ve bu çizgilerin güçbirliği platformunda yer almamasıdır.

Bu nedenle, her biri gençlik hareketinin önemli bir parçası olan örgüt ve çizgilerin, vakit geçirmeden anti-faşist mücadele platformunda bir araya gelmeleri ve ortak bir program üzerinde anlaşarak güçlerini birleştirmeleri zorunludur. Kendisinin gençliğin biricik demokratik kitle örgütü olduğunu, diğer örgüt ve çizgilerin gençlik hareketini böldüğünü ileri sürerek böyle bir birliğe yanaşmayacak, onların tümüyle ya da bazılarıyla bir araya gelmekten kaçınacak örgüt ve çizgiler çıkabilir. Onlara hatırlatmak gerekir ki, tüm demokratik kitle örgütlerinin katıldığı güçbirliği platformunda, tanımak istemedikleri örgüt ve çizgilerle birlikte bulunmaktadırlar. Bu bakımdan, böylesi gerekçelerle yalnız kendilerini kandırmış olurlar. Bunun yanında, kimseye yararı olmayan bu kibirle, ancak gençlik yığınlarının anti-faşist mücadelesinin güçlenmesini engellemiş olacakları da açıktır.

Böylesi bir güç ve eylem birliği, aynı zamanda, son günlerde bazı maceracıların gittikçe daha çok başvurdukları bireysel terörcü yöntemlerin gençlik içinde taraftarlar bulmasını da önleyecektir. Çünkü bireysel terör, faşistlerin daha çok kuzu postuna bürünmelerine, yalan ve demagojilerine haklı gerekçeler bulmalarına yaramaktadır sadece. Güç ve eylem birliği yoluyla gençliğin tüm anti-faşist potansiyelinin harekete geçirilebilmesi ve kitlevi mücadelenin ne büyük bir etkinliğe ulaşabileceğinin görülmesi, bireysel terörcü yöntemlerin de hem ne kadar zavallı, hem de ne kadar zararlı olduğunun iyice anlaşılmasına yardımcı olacaktır. Aksi halde dağınıklık daha da azacak ve gençlik yığınlarının dinamizmi bir yan dan pasifize olup giderken, öte yandan da bireysel terörcü ve maceracı girişimler içerisinde boğulup kalacaktır.

Genç Sosyalistler Örgütlenirken - VI

Mükemmeliyetçilik ve örgüt fetişizmi sorununu geçen sayımızda genel olarak inceledik. Bu eğilimler, bir yandan, gençlerin sosyalizme "geçiş" aşamasında olmalarından kaynaklanıyor. Yalnızca bu noktadan kaynaklandığı ve bu ölçüler içerisinde kaldığı sürece de "geçici" bir olgu olarak ortaya çıkıyor. Çünkü "geçiş" sürecinin az çok tamamlanmasıyla birlikte aşılacaktır. Ama öte yandan, gençlik hareketimizin içerisinde ilerlemek zorunda bulunduğu sağlıksız ortam, bu ortamda kol gezen yanlış örgüt-üye anlayışlarınca da sürekli besleniyor. Sosyalist gençlik hareketi ve SGB de henüz çok "genç". Oturmuş bir yapıya kavuşana ve bir mücadele geleneği yaratana kadar, hatta daha sonra da, mücadeleye yeni katılan arkadaşlarımız üzerinde bu eğilimlerin etkileri görüleceğe benzer. Bu bakımdan, önce örgütsüz genç arkadaşlarımız üzerindeki yansımalarından başlayarak, bu eğilimlerin hangi somut biçimlere büründüğünü ve pratikte ne gibi sonuçlara yol açtığını incelemeye devam ediyoruz.

Mükemmelliyetçilik Ve Örgüt Fetişizminin Genç Sosyalistler Üzerindeki Yansımaları

örgütlere ve üyelerine karşı güvensizlik

Gençlik hareketi içerisinde o kadar çok çizgi ve örgüt var ki!.. Çoğunun birbirlerinden hangi noktalarda ayrıldıkları da pek belli değil. Üstelik her biri diğerlerine ateş püskürüyor. En iyisi, en doğrusu hangisi acaba?.. Hangisini seçmek gerek?..

Bu örgüt ve çizgi bolluğu ve çeşitliliği, devrimci demokratik gençlik hareketine yeni katılan gençlerin kafalarını altlak bullak eder. Bunlar arasındaki ideolojik ve zaman zaman da fiili çatışmalarla ortalık toz dumana boğulduğundan, kararsızlık içinde kalırlar. Okuyup öğrenene, hangisinin en doğrusu olduğunu anlayana kadar uzak durmak, hiç birisine girmemek gerektiğini düşünür birçoğu.

Zaten bu kargaşa mevcut örgütve çizgilerin de saygınlığını şu ya da bu ölçüde sarsmış, onlara karşı bir güvensizlik yaratmıştır. Bütün hepsi tartışılmaya, eleştirilmeye başlanır. Çoğunun ya da tümünün şurasında ya da burasında kusurlar bulunur. Bu örgütler ve çizgiler gençlik içerisinde çoğu zaman programlarına, ideolojik-politik hatlarına bakılarak değil de, üyelerinin, taraftarlarının tutum ve devranışlarına bakılarak yargılanırlar. Bu her şeyden önce doğaldır. Ama ölçüt yalnızca bu olunca ağaçlara bakmaktan orman görülmez olur. Çünkü bu üye ve taraftarların hemen hepsi "genç" ve "kusurlu" insanlardır. Henüz hiçbiri tam bir "bolşevik" olabilmiş değildir. Aradıkları niteliklere sahip örgütlere ve üyelere raslayamayan genç arkadaşlarımız, "örgüt dediğin bütün bunlardan bambaşka bir şey olmalıdır" diye düşünmeye başlarlar.

kendini örgüte yaraşır bulmama, kendine güvensizlik

İnsanın kafasındaki "örgüt" bu kadar "ideal", bu kadar "kusursuz" olunca, onun üyelerinde ve üye adaylarında da olağanüstü nitelikle bulunması gerektiği düşünülür ister istemez. Böylesi bir örgüte her sıradan insan giremez çünkü; kazara girse bile onun "demir disiplin"ine ayak uyduramaz, örgüt çalışmasının aksamasına sebep olur.

Mükemmeliyetçilik ve örgüt fetişizmi, bu şekilde, mücadeleye yeni katılan samimi gençlerde bir çeşit kendini örgüte yaraşır bulmama eğilimi yaratır. Çünkü bu arkadaşlar çoğunlukla kendilerinin "kusurlu" insanlar olduklarının, zaaflardan tümüyle arınmış olmadıklarının az çok farkındadırlar. En azından teorik-ideolojik bilgi dağarcıklarının pek yoksul olduğunu bilirler. Bu bakımdan böylesine "mükemmel", "yüce" bir yere yakıştıramazlar, onun üyeliğine layık bulmazlar kendilerini.

Öte yandan, böylesine mükemmeliyetçi bir örgüt ve üyelik anlayışı karşısında genç arkadaşlarımızın bir kısmında gelişen bir diğer eğilim de kendine güvensizliktir. Kusurlarından, zaaflarından tümüyle arınmış olmadıklarının bilincinde oldukları için, inandıkları, gönül verdikleri bu örgüte girdikleri zaman, onun işleyişine, disiplinine ayak uyduramayacakları endişesini taşırlar. Onun kendilerinden isteyeceğini sandıkları fedakarlıkları yapamayacakları korkusu vardır içlerinde. Öyle ki, örgütsüz iken zaman zaman zorlu işler başaran en ileri unsurlar bile, örgütlü mücadee sorunuyla karşı karşıya kaldıkları zaman ürkek bir kediye dönerler. Kendilerini bu dehşetli "büyük" işler için yeterli ve hazırlıklı bulmazlar. Örgüte yaklaşmaya, üye olarak onun büyük kollektivitesinin bir parçası olmaya cesaret edemezler.

Kuşkusuz bu düşünce ve kaygılar farklı farklı aşamalarda ortaya çıkmazlar. Bunlar bir "geçiş" dönemi boyunca karmakarışık bir şekilde işgal eder gençlerin kafalarını. Zaten alçakgönüllülükle cesaretsizlik zaman zaman birbirlerini tamamlar ve geliştirirler. Ama öte yandan bu alçakgönüllülükle örgüt üyesi olmanın çekiciliği, örgüt beğenmezlikle örgütlü mücadelenin saygınlığı ve örgüt disiplini karşısındaki cesaretsizlik sürekli olarak çarpışma halindedir. İçinde bulundukları şu aşamada, şu halleriyle kendilerini örgüt üyeliğine layık bulmayan, ya da buna cesaret edemeyen gençler, eksiklerini gidermekiçin çok çaba gösterenleri, çok okuyup öğrenmeleri ve kendilerini yetiştirmeleri gerektiğini düşünürler.

kendi kendini yetiştirme çabaları

Yukardaki değerlendirmelerimizden de anlaşılacağı üzere, örgüt-üye anlayışındaki mükemmeliyetçilik ve fetişizmden ötürü, örgütlü çalışmaya girişebilmek için kendini yeterli ve hazırlıklı bulmayan veya buna cesaret edemeyen gençler, çıkış noktalarına ve yönelimlerine göre kabaca iki ana guruba ayrılabilirler. Bunların bir kısmı belirli bir örgüt ya da akım doğrultusunda tercihlerini yapmışlardır zaten. Benimsedikleri örgüt ya da akımla şu ya da bu ölçüde etkileşim içerisindedirler. Onların örgütlü mücadeleye hazırlanma, kendilerini yetiştirme çabaları bu etkileşim içerisinde yönlendirilir.

Diğer guruba da mevcut örgüt veya akımlar arasında bir tercih yapmamış bulunan gençler oluşturur. Bunların kimisi örgütlü çalışmak gerektiğini düşündükleri halde hareketi yeterince tanımadıkları için, kimisi de mevcut örgüt ve akımları beğenmedikleri için tercih yapmamışlardır. Ama hemen hepsi, hiç olmazsa "şimdilik", "bağımsızlıklarını" korumak eğilimindedirler.

Bu arkadaşların kendilerini örgütlü çalışma için hazırlayıp yetiştirmek üzere başvurdukları başlıca iki yol var. Bunlardan birincisi kişisel çabalarını yoğunlaştırmak, bilgi seviyelerini yükseltmek üzere daha çok okuyup öğrenmek biçiminde.

Gelgelelim, kapitalizm üretimin ve hayatın toplumsal karakterini öylesine yükseltmiştir ki, kişinin sorunlarını kendi başına çözmesi imkansız hale gelmiştir. Genç arkadaşlarımız bu çabalarını sürdürürlerken kaçınılmaz olarak bir kollektiviteye ihtiyaç duyarlar. Okudukları, öğrendikleri üzerine, gene günlük hayatta olup bitenler üzerine tartışma ihtiyacı duyarlar. Anlayamadıklarını sorma, içinden çıkamadıklarını danışma ihtiyacı duyarlar. Peki kiminle tartışacaklardır, kime danışacaklardır? Doğal olarak en yakın çevrelerinden, güvendikleri birilerine...

İşte arkadaşlarımızın çabaları saflığını, "bağımsızlığını yitirmeye, yalnızca "kendilerinin" olmaktan çıkmaya başlamıştır bile. Çünkü çevrenin, "güvenilir" birilerinin etkilerine maruz kalıyor. Onların da bir takım örgütlerden, akımlardan ve görüşlerden etkilenmiş bulundukları muhakkak.

Bu arkadaşların gerek kendileri, gerekse etkileşim içinde bulundukları yakın çevre ve kişiler kapitalist toplumun yapısı ve olanakları içinde yetişip şekillenmişlerdir. Örgütlü mücadele dışında kaldıkları olanaklarının, yeteneklerinin ve dağarcıklarının sınırların belirleyen de kapitalist toplum düzenidir. Bu toplumsal işleyişin herkese bulaştırdığı olumsuzlukları az ya da çok hala üzerlerinde taşırlarken, bu "yetersiz" halleriyle kendilerini örgüt (ya da örgütler) ve bilim karşısında hakem yerine koymaktadırlar. Örgütlü mücadelenin, yani çok daha yüksek bir kollektivitenin getireceği çözümlerin yerine kendi sınırlı olanakları ve dar kapasiteleriyle getirebildikleri çözümleri koymaktadırlar. Oysa yararlandıkları kaynakların, etkileşim içerisinde bulundukları çevrenin "güvenilir" ve objektif olduğu, onları doğru sonuçlara götüreceği çok şüphelidir.

İkinci yol da, mevcut örgütler ya da akımlar arasında tercih yapmamış yakın arkadaş çevresiyle eğitim çalışmaları yapmaktır. Kuşkusuz, sürekliliği sağlanabildiği takdirde böylesi bir çabanın "kollektivite" seviyesi daha yüksektir. Ancak bu yöndeki çabalar da, örgütlü çalışmanın kazandıracaklarıyla karşılaştırıldığında nitelik bakımından aynı olumsuzlukları taşımaktadır. Ayrıca böylesi bir çaba içerisinde, ortamın son derece elverişli oluşundan ötürü, sonunda gençlik içindeki sayısız guruplardan birisi haline gelip kendini örgüt sanma, ya da örgüt oluşturabilecek kadar "olduk" sanma yanılgısına düşmek işten bile değildir.

hiç bir çaba örgütlü mücadele deneyi kadar eğitici ve yetiştirici olamaz

Kuşkusuz böylesi çabaların odaklaştığı alan teorik-ideolojik eğitim çalışmasıdır. Başlıca aracı da kitaplar ve diğer yayınlar. Oysa sosyalist eğitim yalnızca kitaplarda yazılanları ezberlemekten ibaret değildir. İçerik bakımından çok daha zengin ve çok yönlüdür.

Bir genç sosyalist, bu ölçüde zengin ve çok yönlü bir eğitimi ancak örgütlü sosyalist mücadele içerisinde görebilir. Sosyalist gençlik örgütü, işçi sınıfının siyasi partisine tavır da bağımlı olarak mücadele eden bir savaşçı birlik olduğu kadar, saflarına yeni katılan üye ve sempatizanlarını mücadale içerisinde eğitip yetiştiren bir okul niteliği de taşır. Unutmamak gerekir ki kitapların bize verdiği teorik-ideolojik bilgiler, ancak pratik içerisinde, örgütlü mücadele içerisinde ete kemiğe büründükleri zaman tüm derinlik ve zenginlikleriyle kavranabilirler. Ama örgütlü mücadelenin dışında kalındığı sürece, bireysel çabalarla, arkadaş guruplarının ilkel kollektivitesi ile elde edilecek bilgiler, pratik hayatın canlılığı ve zenginliği karşısında her zaman sığ ve yetersiz kalmaya mahkumdur. Bir sosyalist örgütün işçilerle ve emekçilerle sayısız ilmiklerle bağlanmış yüzlerce, binlerce üyesinin yarattığı yüksek kollektivitenin, mücadele içerisinde kazandığı deneylerin ve pratik bilgilerin zenginliği de hiç bir kitapta ya da arkadaş çevresinde bulunmaz.

Öte yandan, örgüt-üye anlayışının böylesine idealize edilmesi sonucu sosyalist gençlerin yetişme ve eğitim sorunlarını kendi başlarına ya da arkadaş çevreleriyle çözmeye yönelmeleri, onların örgütlü mücadeleden uzak, mücadelenin dışında kalmalarına sebep oluyor. Böylece kaçınılmaz olarak, toplumda en canlı bir şekilde süregiden sınıflar mücadelesinin de dışında, en azından çok gerisinde kalıyorlar. Çünkü ne kadar kusurlu ve yetersiz olursa olsun bir örgüt ve bir örgüt üyesi, her zaman, örgütsüz kişilere ve "ahbap çavuş çevreleri"ne göre sınıf mücadelesinde daha ileri hatlardadır. bu bakımdan, böylesi çabalar arkadaşlarımızın yetişip hazırlanmalarını sağlamak şöyle dursun, onların gelişimine engel olur. Yalnızca bununla da kalmaz; harekete yeni militanların, genç ve diri unsurların daha çok katılımını geciktirdiği için, örgütün ve örgütlü mücadelenin serpilip gelişmesini de yavaşlatıcı, son tahlilde engelleyici olur.

GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ VE SGB

Bugün tüm siyasi çizgiler gençliğe örgütlenme çağrısında bulunuyorlar. Şüphesiz, gençliğin mücadelesinde en önemli, en etkili silahı örgütüdür. Bu bakımdan gençlik elbette örgütlenmeli; örgütünü, örgütlerini daha da güçlendirip sağlamlaştırmalıdır. Bununla birlikte yalnızca öğrenci örgütlerinde, dar eylem ve mücadele çevrelerinde değil, asıl sosyalist gençlik örgütünün çatısı altında örgütlenmelidir. Çünkü böylesi bir örgütlenme içerisinde olmadıkça gençlik, mücadelesini nihai hedeflerine ulaştırmasını sağlayacak bilince hiçbir zamana sahip olamayacak; gençlik hareketi kısır kalmaya mahkum olacaktır.

Sosyalist Gençlik Birliği, (işçi-köylü-öğrenci) gençlik hareketiyle sosyalist hareketin bir bileşimidir. SGB'nin görevi, bir bütün olarak gençliğin gerçek çıkarlarını temsil etmek ve bu uğurda mücadele etmektir; en geniş gençlik yığınlarını sosyalist fikirlerle ve politik bilinçle donatmak ve onları örgütlü bir güç olarak aktif bir şekilde mücadeleye sokmaktır; gençliğin mücadelesini işçi sınıfının politik hareketine bağlamak ve gençlik hareketine sosyalizm hedefini göstermektir. SGB, bu işlevini yerine getirebildiği ölçüde, işçi sınıfı politik hareketinin kopmaz bir parçası haline gelecektir.

GENÇLİK HAREKETİNİN DURUMU, SGB'NİN YÜKÜMLÜLÜKLERİ

Bugün SGB henüz geniş gençlik yığınlarını kucaklayabilmiş değildir. Gençliğin sosyalist örgütlenmesi sorunu teorik olarak yıllar önce konmuş olduğu halde bu görev daha önce başarılamamıştır. Bu sınanmış bilimsel örgütlenme tarzı ancak bugün yeniden hayata geçirilebilmektedir. Bu yüzden gençlik hareketi içerisinde hala işçi sınıfı dışı veya düşmanı, küçük burjuva kaynaklı çeşitli akımlar etkinliklerini sürdürebiliyorlar. Gençlik hareketinin, işçi sınıfının gerek siyasi, gerekse ekonomik mücadelesi ile bağları son derece zayıf. Bu durum bir yandan işçi sınıfının politik etkinliğini hem gençlik içerisinde hem de toplum içerisinde zayıflatırken, öte yandan da gençlik hareketinin gücünü ve etkinliğini azaltmaktadır.

Ancak hal böyledir diye SGB'nin yapacağı iş gençlik hareketine pasif bir şekilde hizmet etmek; yönlendirici olabilmesi için elverişli koşulların oluşacağı güne dek tevekkülle beklemek olamaz. (Bu, umutsuz bir bekleyiş olurdu!) SGB, gençlik hareketine dışardan bilinç vermeye çalışan bir bilim derneği de değildir. Eğer SGB geniş gençlik yığınlarını çatısı altında toparlamayı, onları faşizme ve tekelci sermaye egemenliğine karşı, demokratik halk iktidarı ve sosyalizm hedefi doğrultusunda mücadeleye sokmayı başaramazsa; gençlik hareketi hiçbir zaman küçük burjuva görüş ve akımların etkinliğinden kurtulamayacak, işçi sınıfının politik hareketinin yörüngesine sokulamayacaktır. Eğer SGB geniş gençlik yığınlarını yönlendirmeyi başaramazsa, gençliğin mücadelesi gitgide güçsüzleşecek, sosyalizm için mücadeleden iyice kopacak, işçi sınıfı dışı reformist ve revizyonist akımların peşine takılacaktır. Böylece "Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir" şeklindeki büyük ilke hayata geçirilememiş olacak, daha doğrusu bu durum "mücadelenin sonucunun belirlenmesinde" olumsuz yönde etkide bulunacaktır.

SGB'NİN GELİŞİMİ GSB DENEYİ

Bu elbette çok çetin bir süreçtir. Üstelik de sosyalist gençlik örgütlenmesini gerçekleştirme çabaları yeniden başlayalı henüz pek kısa bir zaman geçti. GSB deneyinden de, bu çabaları geliştirici hemen hiçbir somut miras kalmamıştı. Ayrıca bu girişim, hemen tüm siyasi çizgilerin, örgütlenme tarzı olarak SGB'nin doğruluğundan, süreklilik kazanabileceğinden ve canlı bir güç olabileceğinden kuşkulu oldukları; tüm gençlik örgütlerinin ve akımların tecrit politikası izledikleri bir ortamda başlatıldı. Bütün bunlar hesaba katıldığında, bu sürecin çetinliği, her geçen gün kendisiyle birlikte kaçınılmaz olarak getireceği güçlükler daha iyi anlaşılacaktır.

Geçmiş GSB deneyi başarısız oldu. Çünkü ancak tüm sağ ve "sol" revizyonist akımlarla zorlu mücadeleye girişilerek bu görevlerin üstesinden gelinebilirdi. GSB'nin önder kadrolarının gözü yemedi bu görevleri yerine getirmeyi. Başaracaklarına inançları yoktu, Partiye ve bilime güvenleri sağlam değildi. Bu korkunun sonucu olarak GSB'ciler "kanatlı devrimciler" haline geldiler; önce "sol"a uçtular, sonra da sağa, "ilerleme"ye savruldular. Bu durum, onların, enternasyonalizmin ve partili mücadelenin nasıl bilim dışı bir şekilde yorumlanıp, çarpıtıldığını görememelerinden ve bunun son tahlilde, partiyi kitlelerden -ve gençlikten- tecrit edeceğini kavrayamamalarından kaynaklanmıştır. Bildiğimiz gibi bu dönemde sosyalist gençlik hareketi, örgütsel bakımdan kesintiye uğradı.

Bugün genç sosyalistlerin, GSB'nin eski bilim dışı yaklaşımlarının hiç birini üzerlerinde taşımadıkları kesin. Ancak, bugün artık sosyalist gençlik hareketi, yepyeni ve daha değişik görevlerle ve sorunlarla karşı karşıyadır. O halde yapılması gereken, vakit kaybetmeden bu yeni görevlerin üstesinden gelmeye çalışmaktır.

SOSYALİST GENÇLİK HAREKETİNİN ÖNÜNDEKİ AŞAMA: "YENİ GÖREVLER, YENİ GÜÇLER"

Şimdi SGB önemli bir gelişme sürecine giriyor. Örgütün şubelerinin bulunduğu ve bulunmadığı birçok yerde, sosyalist gençlik hareketini çekip çevirebilen kadrolar, yetenekli ve bilgili genç sosyalistler yetişmiş durumda. Bunun yanında işçi sınıfı sosyalizmine yönelen, işçi sınıfı partisinin ideolojik-politik görüşlerini benimseyen ve SGB çevresinde toparlanan gençlerin sayıları da hızla artıyor, yaratıcı güçleri ve inisiyatifleri gelişiyor. Bu bakımdan SGB, özellikle bu gelişme seviyesine ulaşılmış olan yerlerde, ama genel olarak her yerde ve her alanda, artık dar eğitim ve propaganda çevrelerine tıkanıp kalmaktan kurtulmak ve gençliğin yığınsal eylemlerini yönetip yönlendirmek üzere kitleler arasında geniş ve yaygın siyasi çalışmaya yönelmek zorunda. Bu geçişin koşulları, Partimizin yol göstericiliği altında yapılan sistemli çalışmanın yanısıra, genç kuşakların düşünce yapısında oluşmaya başlayan ciddi değişmeler tarafından hazırlanmıştır. Bundan sonda da koşullar gün geçtikçe dahe elverişli hale gelecek ve hızla olgunlaşacaktır.

Ayrıca önümüzdeki dönemde gençlik hareketinin tümü, yapısı ve niteliği bakımından daha ileri bir aşamaya yükselecektir. Gençliğin bağrında yeni güçler oluşup gelişmektedir. Partimizin ideolojik, politik ve örgütsel eylemlerinin etkisi altında yetişip gelişen, işçi sınıfı sosyalizmi doğrultusunda şekillenen yeni güçler, her geçen gün artan ölçülerde gençlik hareketine katılıyorlar. Fabrikalarda, işletmelerde, atelyelerde, mahalle ve köylerde, işçi ve emekçi sınıfların genç kuşakları arasında politik tartışmalar yoğunlaşıyor; gericiliğe ve faşizme kapılan gençlerle, ilerici, devrimci düşünceleri benimseyen gençler arasında mücadele kızışıyor. Bu yeni güçler gençlik hareketini sınıfsal yapı ve karakter bakımından, sorunlara yaklaşım ve kavrayış tarzı bakımından, politik bilinç bakımından mücadele biçim ve yöntemleri bakımından, hareketin birliği ve etkinliği bakımından ciddi değişmelere zorlayacaklardır. SGB ve genç sosyalistler, daha şimdiden, karşı karşıya gelecekleri yepyeni sorunları çözmek, yepyeni görevlerin üstesinden gelmek üzere hazırlanmalıdırlar. SGB bunu başarabildiği takdirde, önümüzdeki dönemde kimsenin beklemediği ölçüde güçlenmiş olarak, yerden fışkırırcasına ortaya çıkacaktır.

II.MC DÖNEMİ VE SGB'NİN ANTİ-FAŞİST MÜCADELE GÖREVLERİ

Öte yandan, önümüzdeki II. MC döneminde gericiliğin ve faşizmin saldırganlığı iyice azıtacaklarını söylemeye bile gerek yok. "Şimdiye kadar öyle değilmiydi sanki" diye düşünülebilir. Öyleydi elbette. Ama bu dönemin özelliği, çok daha güçlü ve şiddetli bir faşist tırmanış ve bunun karşısında çok daha güçlü ve etkin olması gereken bir anti-faşist mücadele ile belirlenecek. I. MC döneminde faşizmin saldırıları daha çok belirli alanlarda yoğunlaşmaktaydı; ama şimdi hayatın bütün alanlarında yaygınlık kazanmasını beklemek gerek. İşte bu durum SGB'nin ve genç sosyalistlerin görev ve sorumluluklarını daha da ağırlaştırıyor. Çünkü onların görevi gençlik hareketini öğrenci gençlikle sınırlı kalmaktan çıkarıp işçi ve köylü gençliği, emekçi gençliği de örgütleyerek mücadeleye sokmaktır. Gençlik yığınlarının bulunduğu her yerde, her alanda onların bilinçlenmesi, örgütlenmesi, sömürüye ve faşizme karşı mücadeleye katılması için yoğun çaba harcamaktır. Faşizm ise, şiddetli saldırılarla karşısındaki bilinçli ve kararlı direnişi aşabildiği zaman, politikleşmemiş ve bilinci yeterince gelişmemiş yığınlar arasında çok daha kolaylıkla yaygınlaşabilmektedir.

Önümüzdeki dönemin, SGB açısından I. MC dönemine göre farklılık taşıyan bir yanı daha var. Geçtiğimiz dönemde genç sosyalistler bağımsız bir güç olarak örgütlenmiş değillerdi. Bulundukları alanlarda sürdürülen anti-faşist mücadeleye, merkezi bir politikadan ve yönlendirmeden yoksun olarak katılıyorlardı. Oysa şimdi genç sosyalistler örgütlenmiş durumdalar; hem de Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm mücadelesinde gençliğe öncülük etmek amacıyla örgütlenmiş durumdalar. Bu da onların görev ve sorumluluklarını ağırlaştırıyor. Önümüzdeki dönemde SGB ve genç sosyalistler, bir yandan gerici-faşist saldırıların başlıca hedefleri arasına gireceklerdir (bunun örneklerini yaşamaya başladık bile); diğer yandan da gençliğin anti-faşist mücadelesini tutarlı bir hatta sokma, geniş gençlik yığınlarını faşizme karşı mücadelede yönetip yönlendirme faşist saldırıları göğüsleme faşistleri tecrit etme yolunda azami çabayı harcamaları gerekecektir. Bu bakımdan önümüzdeki dönem SGB'nin ve genç sosyalistlerin bilinç, kararlılık, fedakarlık ve yiğitlik bakımından gençlik ve halk kitleleri önünde sınav verecekleri bir dönem olacaktır.

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE SGB

Bütün bu gelişmelerin SGB'nin ve genç sosyalistlerin omuzlarına yüklediği görevler; propaganda ve ajitasyon çalışmalarını genç işçilerarasındave tüm gençlik kesimleri arasında yoğunlaştırmak, gençliği yığınsal bir güç olarak harekete geçirebilmek için aktif kitle mücadelesine hazırlanmak ve bütün bunları başarabilmek için de daha hareketli, daha güçlü ve daha esnek bir örgütsel yapıya ulaşmak olarak özetlenebilir.

Önümüzdeki dönemde başlıca sorunlarımız bu devrimci çalışma tarzının sorunları olacaktır; öncelikle örgütsel alanımıza hızla kayan bu yeni güçlerin nasıl yönlendirileceğine, nasıl en verimli biçimde istihdam edilip harekete geçirileceğine ve nasıl eğitileceğine ilişkin sorunlar. Bunun yanında, gençlik hareketinin ihtiyaçlarına cevap verebilmek ve yerine getirilmesini bizden beklediği görevleri başarabilmek için anti-faşist mücadelenin çözümlenmek üzere önümüze koyduğu sorunlar da gündemimizin en önemli maddeleri arasında: Bir yandan gençlik yığınlarının zararlı mücadele biçimlerine savrulmalarını önlemek için çaba harcarken, bir yandan da faşist saldırıları nasıl en etkin biçimde göğüsleyip geriletebileceğimize, faşistleri nasıl tecrit edebileceğimize; gençliğin hızla artan devrimci potansiyelini yönlendirebilmek için saflarımızı nasıl güçlendirip sağlamlaştıracağımıza, genç sosyalistleri nasıl, hangi yöntemlerle aktif mücadele içine sokup militanlaştırabileceğimize ilişkin sorunlar...Sosyalist mücadelenin bizler için artık sıradanlaşan görevlerini de ihma etmeksizin yerine getirirken, günün yeni görevleri üzerine nasıl yoğunlaşacağımıza ilişkin sorunlar...

Yani, sosyalist ilkelerimizden taviz vermeksizin, bu ilkeleri yeni mücadele yolları ve araçlarıyla hızla hayata geçirmektir sözkonusu olan. Gitgide artan sayılarda SGB saflarına katılan genç sosyalistler, mücadele sırasında kendilerine gerekli olacak bilgi ve deneyi, gene doğrudan doğruya mücadele içerisinde kazanacaklardır. Daha fazla sayıda genç işçi, emekçi ve öğrenciyi örgütlü bir güç olarak seferber edebilmek ve mücadel alanına gönderebilmek için bu yeni eğitim yöntemlerini cesaretle ele almak ve geliştirmek zorundayız. Elbette bu, ilkelerimizden vazgeçeceğimiz; disiplinli, tutarlı örgütsel çalışmalarımızdan vazgeçeceğimiz anlamına gelmez. Ama SGB yığınsal bir örgüt olmak zorundadır ve onun eyleminin tümü bir eğitimdir aynı zamanda.

Böylesi bir çalışma tarzına geçişte geç kalmakla yitireceğimiz her an sosyalizm ve parti dışı güçlerin, sapmaların işine yarayacaktır. Çünkü yığınlarca genç bugün çeşitli sorunların pençesinde kıvranmakta ve acil çıkış yolları aramaktadır. Eğer bu potansiyel sosyalist gençlik hareketinin saflarına kazanılamaz, bu güç SGB tarafından yönlendirilemezse, bir taraftan pasifizme, öbür taraftan da maceracılığa sürüklenerek heder olacaktır.

Sosyalist gençlik hareketi gençlik yığınları arasında yaygınlaşıp kök salarken, farklı siyasi çizgilerin ve akımların gerçek nitelikleri ve yapıları da daha çok açıklığa kavuşacaktır. Bu gelişme, SGB'nin görevlerini başarıyla yerine getirmesini kolaylaştıracaktır. SGB'nin partiden bağımsız devrimci eylemlerinin her çeşidi tüm gençlik kesimleri arasıda ne ölçüde gelişip yaygınlaşırsa, DEV-GENÇ ve İGD tarafından pek benimsenen "genel anlamda gençliğin bağımsız faaliyeti" hakkındaki parlak sözlerin kofluğu ve anlamsızlığı da o kadar çabuk ortaya çıkacaktır. SGB'nin örgütsel bağımsızlığının anlamı o kadar iyi kavranacak ve önem kazanacak, olayların genç sosyalistlerin devrimci insiyatifine karşı yaratacağı ihtiyaç ve talepler de o ölçüde genişleyecektir. Bunun için bütün yapılması gereken şey, insiyatif ve aktiviteye bütün alanları açmaktır.

Sonuç olarak, gençlik hareketinin bu hızlı gelişimine uygun olarak kitleler arasında ajitasyon ve propaganda çalışmalarımızı yoğunlaştırmalı, mücadele yöntemlerimizi geliştirmeliyiz. Çalışma alanımızın genişliğini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız. İşçi-köylü-öğrenci gençliğin ileri unsurlarını daha büyük bir cesaretle ve yığınlar halinde saflarımıza kazanmalıyız. Öyle ki, SGB ona ulaştığında hiçbir genç "geç kaldın!" diyemesin.

SGB, ancak o zaman gençliğin önderliğine layık olacaktır.

Çıraklık Yasası Üzerine

Uzunca bir süredir parlamentoda bekleyen "Çırak,Kalfa ve Ustalık Kanunu", 5 Temmuz 1977 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanarak sessizce yürürlüğe girdi. Toplumun büyük bir kesimini ve kuşkusuz öncelikle de işçi sınıfını yakından ilgilendiren böylesi önemli bir yasa, kamuoyunda neredeyse hiç yankı bulmadı. O kadar ki, binlerce çırağın böyle bir yasanın çıktığından haberi dahi olmadığına eminiz. Gerek çıkana kadar geçen süre boyunca ve gerekse yürürlüğe girdikten sonra yasaya karşı etkin bir mücadele vermek bir yana, işçi sınıfının bu konudaki istemleri kamuoyuna yansıtılamadı bile. Yani, proletaryanın önemli bir parçası olan ve gelecekte mücadeleyi devralmaya aday durumdaki çıraklarla ilgili bir yasanın çıkışı, bütünüyle "milletin vekilleri" tarafından kotarıldı!...

Yaptığımız bu tespitin, esas olarak mücadelemizin genelindeki zaaflara işaret ettiği açık. Ancak biz Genç Sosyalistler için burada asıl önemli olan, bu durumun aynı zamanda, çırakların kendi sınıf bilinçlerine ulaşma ve sınıf mücadelesine katılma derecelerinin yetersizliğini göstermesidir. Evet, genç işçi ve çırakların sınıf bilinçlerinin son yıllarda hızlı bir şekilde geliştiği ve hatta, artan sayılarda genç işçi ve çırağın sosyalizme yönelip örgütlü mücadeleye katıldığı bir gerçek. Fakat bu, henüz çok yetersiz bir düzeydedir. İşte Çıraklık Yasasının gereğince toplumsal yankı bulmaması, bunu açıkça gözler önüne seriyor. Bu kadarla da kalmıyor ve Genç Sosyalistlerin bugünkü en temel görevini bir kez daha hatırlatıyor: Genç işçi ve çırakları sosyalizme kazanmak, onları SGB çatısı altında örgütlemek.

genç işçi ve çırakları SGB'de örgütleyelim

Genç işçi ve çırakların sosyalizme kazanılmaları, elbette ki kolay bir iş değildir. Ama kuşkusuz, gündemimizdeki bir işin kolay olmaması, onu ertelememizi gerektirmez. Eğer bu işin gündemimizdeki görevlerden biri olduğunu belirlemişsek, onun üstesinden gelmeyi de bilmeliyiz. Hele ki bu görev, genç işçi ve çırakların sosyalizme kazanılmaları yani SGB'de örgütlenmeleri gibi gündemimizdeki görevlerin en önde gelenlerinden biriyse... Ertelenmesi mümkün olmayan bu görev, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin ve sosyalist hareketin gelişiminin gündemimize dayattığı bir görevdir. Bu görevi yeterince önemsememek bile sınıf mücadelesinden yan çizmek demektir. Şu halde, örgütümüzün proleter üyelerinin sayılarını çoğaltmak için, zaman geçirmeksizin sistemli, programlı, disiplinli ve sabırlı bir çalışmaya girişmek zorundayız. SGB'de henüz sayıca az olan genç işçilerin örgüt bütününde sayıca ve nitelikçe ağır basmalarını sağlayabilmek için, tüm girişkenliğimizi ve yaratıcılığımızı kullanarak, olanca gücümüzü harcamalıyız. Kuşkusuz bu söylediğimiz, diğer gençlik kesimlerinde çalışma yapmamak anlamına gelmez. Aksine, gençliğin bütün kesimleri içinde çalışmalıyız. Fakat bütün bu çalışmalarımızı, esas olarak işçi gençliğin örgütlenmesi çabasına tabi kılmayı da bilmeli ve bu temel görevi mutlaka başarmalıyız. Yoksa, gençliğin aydın kesiminin sola ve sosyalizme daha açık olmasına bakarak, "şimdilik öğrenciler içinde çalışmak daha verimlidir" mantığına kapılmak ve işçi gençlik çalışmasını savsaklamak büyük bir hatadır. İşin kolayına kaçmak, daha da doğrusu kendi kendimizi aldatmaktır. Çünkü sosyalist gençlik örgütlenmesi açısından esas olan, sosyalizmin işçi sınıfının genç kuşağına, genç işçi ve çıraklara götürülmesidir. Bu nedenle de gerçek verimli çalışma, her ne kadar bu çalışmanın ürünlerinin toplanması daha geç ve daha zor olsa da, ancak böyle sağlanabilir.

Evet, genç işçi ve çırakları sosyalizm bayrağı altında örgütlemek hem daha zordur, hem de daha çok zaman gerektirir. İlk bakışta sınıf mücadelesi gerçeğine aykırıymış gibi görülen bu durum, gerçekteyse bizzat sınıf mücadelesinin bir sonucudur. Çünkü, genç işçi ve çıraklar üzerindeki burjuvazinin ağır sömürü, baskı ve şartlandırma çemberi, onların sınıf bilincine ulaşmalarını geciktirmektedir. Bir diğer anlatımla; katmerli bir sömürüye uğradıkları ağır çalışma koşullarının yanısıra, küfür, dayak ve angaryanın binbir türlüsü altında ezilen ve her türlü eğitim-öğretim hakları ellerinden alınmış olan genç işçi ve çırakların, burjuva ideolojisinin güçlü etkisinden kurtularak kendi sınıf bilinçlerini kazanmaları, doğal olarak gecikmektedir. Böyle olunca da, işçi gençliğin kendi sınıfının mücadelesine katılımı ister istemez çok sınırlı kalmaktadır. Kaldı ki, sınıf bilincinin şu ya da bu ölçüde tohumlarının belirmesi de tek başına sorunu halletmez. Çünkü işçi sınıfı, kendi dünya görüşüne, yani sosyalizme kendiliğinden ulaşamaz. Sosyalizm işçi sınıfına götürülmediği sürece, işçiler, kendi sınıf çıkarlarıyla taban tabana zıt olmasına rağmen, burjuva ideolojisinin etkisi altındadırlar.

Bildiğimiz gibi burjuva ideolojisi, bütün sömürücü egemen sınıfların ideolojileri gibi, dünyada varolan herşeyi başaşağı çevirir. Onları, gerçekte olduklarının tam tersi bir şekilde görür ve göstermeye çalışır. Böyle bir dünya görüşü, burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına uygundur. Çünkü bu ideoloji, gerçeklerin ters çevrilerek gizlenmesine, perdelenmesine yaramaktadır. Bu da sömürü düzenini sürdürmek isteyen burjuvazinin işine gelmektedir. Oysa proletaryanın sınıfsal çıkarları gerçeklerin olduğu gibi bilinmesini gerektirir. Çünkü, sınıfsal çıkarları gerçeklerle bütünüyle çakışan tek sınıf, işçi sınıfıdır. Zaten bu nedenle de, tek bilimsel dünya görüşü, işçi sınıfının dünya görüşüdür. Fakat yukarda da değindiğimiz gibi, işçi sınıfı bu bilimsel dünya görüşüne kendiliğinden ulaşamaz. Çünkü sınıflı toplumlarda egemen sınıfın ideolojisi, aynı zamanda egemen ideoloji durumundadır. Bu nedenle de, işçilere sosyalizmin götürülmemesi, onları burjuvazinin eline teslim etmek anlamına gelir.

Hiç kuşkusuz bu bilimsel hakikat, genç işçi ve çıraklar açısından ele alındığında çok daha net olarak belirmektedir. Çünkü düzenin sömürü ve baskı dişlileri en büyük "hasarı" genç işçi ve çıraklar üzerinde vermektedir. Bu dişliler, genç işçi ve çırakların salt gövdelerine yönelmemekte, aynı zamanda onların körpe beyinlerini "fethetmeyi" de hedeflemektedir. Burjuva ideolojisi, aileyi, eğitim-öğretim kurumlarını, dini, basın-yayın araçlarını, sanatı ve eline geçirdiği tüm diğer "silahları" kullanarak, genç işçi ve çırakların düşüncelerini yönlendirmektedir. Burjuva ideolojisinin bu şekilde yoğun bir taarruzuna hedef olan genç işçi ve çıraklar, bu taarruz karşısında büyük ölçüde "silahsız" durumdadırlar. Onların bilinçlerini "silahlandırmak" da işçi sınıfı sosyalistlerinin (asıl olarak da Genç Sosyalistlerin) görevidir. İşte görevin zorluğu bu noktada kendini göstermektedir. Çünkü, işçi gençliğin bir bölümü olan yazımızın konusu çıraklar, burjuva ideolojisinin bu güçlü etkisinden kurtulmalarını kolaylaştıracak ortama, yani sınıf bilinçlerinin gelişimini hızlandıracak çalışma ve yaşama koşullarına yeterince sahip değildirler.

çırakların sınıf bilinci kazanmaları neden daha zordur?

Çırakların çalışma koşullarını, işçi sınıfının en ileri kesimi olan sanayi proletaryasının çalışma koşullarıyla karşılaştırırsak, neden dolayı çırakların sınıf bilinçlerini kazanmalarının daha zor olduğunu kolaylıkla kavrayabiliriz. Çıraklar, bildiğimiz gibi genellikle küçük işyerlerinde (çeşitli atölye, imalathane, matbaa, fırın, lokanta vb.) çalışmaktadırlar. Büyük çaplı üretim yapılmayan bu işyerlerinde, az sayıda işçi çalışmakta ve geri bir teknoloji kullanılmaktadır. Bu nedenle de üretimin büyük oranda insan emeğine dayalı olarak yapıldığı bu işyerlerinde çalışan işçiler arasında, maharet, uzmanlık, ücret vb. farklılıklar büyük olmaktadır. Bu da, işçilerin birbirleriyle rekabet halinde olmalarına yol açmaktadır. İşte bu koşullarda çalışan çıraklar arasında, birlik ve dayanışma düşüncesinin gelişmesi, fabrikalarda çalışan işçilere oranla çok daha geç oluşmaktadır. Çünkü her şeyden önce, ancak çok az sayıda işçinin birarada çalışması ve üstelik aralarında büyük ölçüde rekabetin de bulunması, onların aynı sınıfın üyeleri olduklarının bilincine varmalarını geciktirir. Sınıfsal çıkarlarının, onların hep birlikte ve dayanışma içinde bulunmalarını gerektirdiği kolaylıkla kavranamaz. Oysa fabrikalarda hem çok sayıda işçinin birlikte çalışması, hem de göreli olarak ileri bir teknolojinin kullanılması sonucunda işçiler arasındaki farklılıkların giderek silinmesi ve böylelikle de kişisel rekabetin ortadan kalkması, sanayi proletaryasının birlik ve dayanışma bilincinin -sezgisel yolla olsa bile- gelişimini kolaylaştırmakta ve hızlandırmaktadır. Diğer yandan, çırakların işyerlerindeki konumları, aslında birer işçi olmalarına rağmen, işçiden çok, herhangi bir "sanatı" öğrenmeye çalışan bir çeşit öğrenci görünümündedir. Bu nedenle de, karşılarında onları sömüren bir patronun bulunduğunu farketmeleri zordur. Çünkü çıraklar açısından patron, kendisinin bir "sanat" öğrenmesi ve böylelikle de geleceğini garanti altına alması (!) için, büyükleri tarafından "eti senin kemiği benim" anlayışıyla "himayesine" verildiği birisidir. Yoksa işçilerin durumunda olduğu gibi, patron işçinin gücünü bir sözleşmeyle satın alan kişi olarak açıkça görülmemektedir. Çırakların sömürü olgusunu farkedememelerine neden olan bu durum da, sınıf bilincinin oluşmasını yavaşlatmaktadır.

Çırakların sınıf bilincinin gelişmesini geciktiren bir diğer önemli etken de, onların işe girmelerinden itibaren sürekli olarak "ilerde kendi işyerlerini açacakları" yolunda şartlandırılmaları, yani gelecekte onların da bir küçük-burjuva olacakları aldatmacasının kafalarına yerleştirilmesidir. Bu şartlandırma sonucunda çıraklar, işçi sınıfının bir parçası olduklarını kavrayamamaktadırlar. Yani, kendilerini işçi sınıfından ayrı tutmak yanılgısına düşmektedirler. Geleceklerinin ve çıkarlarının işçilerle bir olduğunu düşünmemektedirler bile. Kuşkusuz bu durum da, işçi sınıfı hareketinin gelişimine paralel olarak çırakların bilinç düzeylerinin yükselmesini engelleyen bir etkendir. Çı-

GENÇ
SGB'

Ç İŞÇİ VE ÇIRAKLARI
'DE ÖRGÜTLEYELİM!..

rakların işçi sınıfının bir parçası olduklarını kolay kavrayamamalarının bir nedeni de, burjuvazinin -kendi patronuyla birlikte- bir bütün olarak işçi sınıfının karşısında olduğunu görememeleridir. Çünkü bir küçük-burjuva (esnaf) olan patronlarının tekelci burjuvazinin egemen olduğu kapitalist toplumdaki "acizliği", patronlarıyla burjuvaziyi bir bütün olarak görmelerini güçleştirmektedir. (Aşağıda değineceğimiz gibi, esnaflarla tekelci sermaye arasında, işçi sınıfının iktidar mücadelesi sırasında mutlaka gözönünde tutması gereken bir çelişki mevcuttur. Fakat bu çelişki, ancak burjuva kesimlerin bütünlüğü içinde ele alınabilir. Yani bu çelişki, küçük burjuva esnafların sömürücü olmadıkları anlamına gelmez.) Çırakların, patronlarıyla burjuvaziyi bir bütün olarak görememeleri de, onların toplumdaki proletarya ve burjuvazi arasındaki temel çelişkide kendilerinin yerinin ne olduğunu kavramakta zorluk çekmelerine neden olmaktadır ki, bu durum da sınıf bilincinin gelişimini engelleyen bir etkendir. Çünkü burjuvazinin bütünlüğünü görememeleri, işçi sınıfının bütünlüğünü ve kendilerinin de bu bütünlük içinde yer aldığını görmelerini zorlaştırmaktadır. Bütün bu etkenlerin yanısıra ve aynı zamanda bunların bir sonucu olarak, çırakların sendikal örgütlenmelerinin hemen hiç denecek düzeyde olması da sınıf bilincinin gelişmesini geciktiren bir diğer etkendir.

Saydığımız bu olumsuz etkenleri daha genişletmek ve detaylandırmak mümkün. Hatta çalışma koşullarına bağlı olarak, çırakların çalışma saatleri dışındaki yaşantıları da ele alınmalıdır. Fakat sanıyoruz ki yukarda anlattıklarımız, çırakların sınıf mücadelesinin genel olarak gerisinde kalmaları olgusunu aydınlatmaya yeterlidir. Burada yalnızca değinmekle yetindiğimiz bu temel noktalar, çalışmalarımıza ışık tutacak niteliktedir. Çünkü karşımıza çıkacak zorlukları aşabilmek için, öncelikle bu engellerin nereden kaynaklandıklarını bilmemiz gerekir.

bu zorlukları nasıl aşabiliriz?

Çırakları burjuva baskı ve şartlandırma çemberinden kurtarmak için çalışırken, sadece bu sıraladığımız zorlukların bilincinde olmak elbette ki pek bir şey ifade etmez. Bu zorlukları nasıl aşabileceğimizi de bilmek zorundayız. Hiç kuşkusuz, işçi sınıfı biliminin kılavuzluğunda ve örgütlü olarak çalıştıktan sonra, bu zorlukları aşmak işten bile değildir. Yani çırakların sınıf bilinçlerinin gelişimini geciktiren engeller, hiç de aşılması olanaksız engeller değildir. Asıl olanaksiz olan, biz boş oturup beklerken, ya da salt dışardan yapılan kuru ajitasyonla yetinirken, çırakların örgütümüze koşmalarıdır. Bunun neden ötürü olanaksız olduğunu yukardan beri anlattıklarımız yeterince açıklamaktadır. O halde yapılması gereken şey, her çalışma alanı için somut değerlendirmeler yaparak, somut çalışma yöntemleri tesbit etmek ve işçi sınıfı sosyalistlerine yaraşır bir tarzda mücadele etmesini bilmektir. Bu tür bir çalışma sabır ve inançla sürdürüldükten sonra, artık ortada aşılamayan hiç bir engel kalmaz.

Burada geçerken, çırakların sosyalizme kazanılmalarını kolaylaştıran etkenlere de değinmekte yarar var. En baştan şunu belirtelim: Çırakların işçi sınıfının bir parçası olmaları, onların sosyalist dünya görüşünü benimsemelerini (elbette sosyalizm onlara götürüldükten sonra) ve sosyalist bir örgüt disiplini altında, sosyalizmin gerektirdiği tarz ve özveriyle çalışma yapmalarını kolaylaştıran başlıca etkendir. Yani çıraklar sınıfsal konumları gereği sosyalizme yatkındırlar. Diğer yandan, ülkemizde her geçen gün yükselen sınıf mücadelesi de, başlıca olumlu etkenlerden birisidir. Çünkü yükselen sınıf mücadelesi ve işçi sınıfının politik, ekonomik, ideolojik mücadelesinin giderek güçlenmesi, kaçınılmaz olarak çırakları da etkilemektedir. Onları, toplumda olup bitenlerle artan ölçülerde ilgilenir, kafalarında beliren sürüyle soruya cevap arar duruma sokmaktadır. Bu da, çıraklar arasında çalışma yapmamayı (en azından subjektif engeller, yani ilgisizlik, umursamazlık vs. açısından) son derece kolaylaştıran elverişli bir ortam yaratmaktadır. Bu arada sayılması gereken bir diğer önemli etken de, çırakların, genç insanlara özgü bazı ayırdedici özelliklere (karakteristiklere) sahip olmalarıdır. Gençliğin, atılganlık enerji, özveri, cesaret vb. özellikleri çıraklarda da mevcuttur ve bu özellikler eğer olumlu bir doğrultuda yönlendirilebilirse, onların sosyalistleşmesini kolaylaştırırlar. Ve eğer dikkat edilirse, sorun dönüp dolaşıp, yine sosyalizmin çıraklara götürülmesine dayanıyor.

genç işçi ve çıraklar kitlesel olarak mücadeleye çekilmelidir

Çıraklarla ilgili çalışmalarımızı belirlerken, bu konudaki görevlerimizi yalnızca bulabildiğimiz ileri bazı çırak unsurların SGB'ye üye yapılması şeklinde sınırlarsak, daha işin başından hataya düşeriz. Böylesi bir sınırlama, dargörüşlülükten başka birşey değildir. Çünkü, sınıf mücadelesinin gelişimine (asıl olarak işçi sınıfının iktidar mücadelesine yeni ve genç yığınların seferber edilmesine) ilişkin hiç bir perspektif getirmediği gibi, Genç Sosyalistlerin çıraklarla nasıl ve hangi yollardan ilişkiye geçecekleri sorununa da bir açıklık getirmez. Elbette ki ulaşabildiğimiz kişileri SGB'de örgütleyeceğiz. Fakat asıl sorun, şurda ya da burda birkaç çırağı örgütlemekten de öte, genç işçi ve çırakların kitlesel olarak sınıf mücadelesine çekilmelerini sağlamaktır. Bu ilkeyi, varılması gereken bir hedef olarak çalışmalarımızın temeline yerleştirmediğimiz sürece, havanda su döveriz.

Çırakların yığınsal olarak sınıf mücadelesine çekilmeleri, büyük ölçüde, onların ekonomik-demokratik istemleri doğrultusunda onlarla birlikte mücadele vermekten geçer. Çırakların henüz gelişkin olmayan ve bugün ancak bazı tohumlarını görebildiğimiz sınıfsal uyanışları, ancak bu şekilde büyük bir hızla gelişebilir. Çıraklara önce kendi sorunlarının neler olduğu anlatılmalı, tesbit edilen kendi ekonomik-demokratik istemleri onlara benimsetilmeli ve böylelikle sınıf mücadelesine katılmaları sağlanmalıdır. Görüldüğü gibi, çıraklara kendi sorunlarını ve istemlerini öğretmek görevi de Genç Sosyalistlere düşmektedir. Çünkü, genel olarak işçi sınıfının kendiliğinden bir şekilde varabildiği ekonomik-demokratik mücadele bilincine bile, çırakların kendi kendilerine varmalarını beklemek hatadır.

İşte yeni yürürlüğe giren Çıraklık Yasasına da bu açıdan yaklaşmak gerekir. Çıraklara, Yasanın neyi amaçladığını ve bunu nasıl anti-demokratik bir şekilde gerçekleştirmeye çalıştığı anlatılmalıdır. Bu sayede onlara, devlet, parlamento, hukuk, yasa, vb. konuları daha rahat kavratabilme olanağı da çıkar. Yani böylelikle, çıraklara burjuva ideolojisinin ters çevirerek çarpıttığı toplumsal olguları doğru bir şekilde gösterebilmemiz kolaylaşır. Ayrıca, onlara işçi sınıfının çıkarlarının gerçek ve tek savunucularının işçi sınıfı sosyalistleri olduğunu kavratmak daha kolaylıkla gerçekleşebilir.

çıraklık yasası neyi amaçlıyor?

Yasanın ayrıntılarına inmeden, genel bir değerlendirmesini yapmakta yarar var. Öncelikle Yasanın amacını, yani tekelci burjuvazinin bu Yasayla neyi amaçladığını belirleyebilirsek, Yasanın ayrıntılarını daha rahatlıkla görebiliriz.

Tekelci burjuvazi, daha çok sömürebilmek ve işçi sınıfının mücadelesine yeni yeni engeller koyabilmek için hiç bir fırsatı kaçırmaz ve elinden geleni yapar. Çünkü, sömürü onun varlık nedenidir, işçi sınıfıysa onun mezarının kazıcısı... Burjuvazi, varlığını sürdürebilmek, ömrünü uzatabilmek için mutlaka daha çok ve daha da çok sömürmek ihtiyacındadır. Ayrıca, bu sömürüyü garanti altına almak zorundadır. Tekelci burjuvazinin kendi egemenliğindeki sömürü düzenini garanti altına alması, esas olarak işçi sınıfının artan ölçülerde sömürülmesine ve mücadelesinin engellenmesine bağlıdır. Aslında burjuvazi, kendini garantiye almak için işçi sınıfının mücadelesini "yok etmek" gerektiğini düşünür. Oysa işçi sınıfının mücadelesi, işçi sınıfı varolduğu sürece yok edilemez ve işçi sınınıfının burjuvaziye ihtiyacı yoktur ama, burjuvazi işçi sınıfı olmadan varlığını sürdüremez, dolayısıyla da onu ve mücadelesini ortadan kaldıramaz.

İşçi sınıfının mücadelesini durduramayan burjuvazi, hiç değilse bu mücadeleyi elinden geldiği kadar engellemeye, güçsüzleştirmeye çalışır. Bu işte kullandığı temel araç da, elinin altındaki devlet aygıtıdır. Sözümona "tarafsız" devletin bütün kurumları, tekelci burjuvazinin egemenliği iyice pekişsin diye çalışır. Hukuk sistemi ve onun parçası yasalar da bu bütünlük içindedir. Doğaldır ki sistem bu denli basit işlemez. Sınıflar mücadelesi, çok daha karışık ve karmaşık bir durum çıkarır ortaya. Örneğin, burjuvazi her istediği yasayı, her istediği zaman ve istediği şekilde çıkartamaz. Yeter ki, karşısında güçlü bir toplumsal muhalefet bulunsun. Yani burjuvazi, meydanı boş bulmasın. İşte burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletme mücadelesi, burjuvaziye meydanı böyle boş bırakmamak anlamına gelir. Fakat kabul etmek gerekir ki, tekelci burjuvazi, Çıraklık Yasasını istediği şekilde çıkartmıştır. Tekelci burjuvaziye bu olanağı veren, işçi sınıfı ve emekçi halk muhalefetinin güçsüzlüğü, hatta bu konuda hemen hiç görülmemesidir.

Tekelci burjuvazi, işçi sınıfına karşı bizzat kendi uyguladığı sömürü ve baskıyla yetinmez ve diğer toplum kesimlerini de -yine kendi yönlendiriciliğinde olmak üzere- işçi sınıfının mücadelesine yeni yükler, zincirlerine yeni halkalar eklemek için kullanır. Bu da tekelci burjuvazinin egemenliğini sürdürebilmek için başvurduğu başlıca yöntemlerden biridir. Örneğin Çıraklık Yasası sayesinde tekelci burjuvazi, çırakların karşısına esnafları çıkarmakta ve böylelikle bir yandan işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskıyı artırırken, bir yandan da esnafları kendi egemenliği doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadır. (Bildiğimiz gibi tekelci burjuvazi, esnafların çalışma olanak ve alanlarına el atarak, onları hızla mülksüzleştirmektedir. Bu durum, tekelci burjuvazi ile esnaflar arasındaki çelişkiyi doğurmaktadır. Zaten bu nedenle de, sosyalistlerin, işçi sınıfının Demokratik Halk İktidarı doğrultusunda tekelci burjuvaziye karşı sürdürdüğü mücadeleye esnafları da katmak diye bir sorunları vardır. Ama kuşkusuz bu durum, esnafların sömürücü olmadıkları anlamına gelmez ve dolayısıyla onlara karşı, çırakların ekonomik-demokratik hakları için mutlaka mücadele etmek gerekir.)

(Devamı 8. sayfada)

Artık Çıraklık Yasasının başlıca amacını rahatlıkla belirleyebiliriz: İşçi sınıfını daha çok sömürmek ve onun mücadelesini, küçük burjuva esnafları da kullanarak güçleştirmek. Tekelci burjuvazi böylelikle, bir taşla iki, hatta üç kuş vurmak amacındadır. Birincisi, işçi sınıfının bir parçası olan çıraklar üzerindeki azgın sömürü ve baskıyı yasal planda da meşrulaştırmak. İkincisi, genel olarak işçi sınıfının mücadelesine yeni ayak bağları çıkarmak. Nihayet üçüncüsü, işçi sınıfının karşısına küçük burjuvaziyi de çıkartarak, kendi "işlerinin" bir kısmını esnafların sırtına yıkmak. (Geçerken belirtelim, Çıraklık Yasası, 15 ve daha az sayıda işçi çalıştıran işyerlerine ve bu işyerlerinde çalışan çırak, kalfa ve ustalara uygulanıyor.)

yasa amacına nasıl ulaşıyor?

Çıraklık Yasasının çıkartılması sırasında burjuvazi meydanı öylesine boş bulmuştur ki, çırakların mevcut bazı yasal haklarını dahi ortadan kaldıran sürüyle anti-demokratik maddeyi Yasaya koyabilmiştir. Bununla da kalmamış, TC'nin tanıdığı ve altına imza attığı uluslararası anlaşmaları (İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi, Helsinki Nihai Senedi, vd.) hiçe sayan, hatta Anayasaya aykırı olan bazı hükümleri yasalaştırmıştır. Yasanın neler getirdiğine kısaca bir göz atarsak, bu anti-demokratik hükümleri kolaylıkla görebiliriz.

"Çıraklık Yasasına karşı verilmesi gereken mücadele,
genç sosyalistlere büyük görevler getirmektedir.
Herşeyden önce,
yasanın Anayasaya aykırılıklarının iptali için mücadele verilmelidir.
Bu mücadele, Çıraklık Yasasının bütünüyle kaldırılması
ve yerine daha demokratik
bir yasanın geçirilmesi mücadelesi ile birlikte
sürdürülmelidir."

Önce Yasanın çırak tanımına bakalım. Yasa, çırakları birer işçi olarak değil de, birer öğrenci olarak görmektedir. Yasaya göre çırak "Bu Kanuna tabi bir sanatı, o sanat için düzenlenen teorik ve pratik öğrenim programına göre o işyerinde öğrenmek amacıyla bir çıraklık sözleşmesiyle bir işyeri sahibinin hizmetine giren" kimsedir. (Md. 4); "Çırak bir öğrencidir" (Md. 12); "Çıraklık bir öğrenim dönemi"dir (Md. 5). Görüldüğü gibi, çırakların sömürülmesinde bir paravana görevi gören "öğrencilik" yaftası, Yasada açıkça getirilmiş ve Yasa bu mantık üzerine kurulmuştur. Çocuk ve gençlerin ucuz işgüçlerini sömürmek ve onların diğer ekonomik-demokratik haklarını da kısıtlamak bu "öğrencilik" yaftasıyla sağlanmaktadır. Diyelim ki, en fazla bir-iki ayda öğrenebilecek bir işte çalışan çıraklar, bu aldatmaca ile yıllar boyu alabildiğine sömürülmekte ve ağır bir baskı altında tutulmaktadırlar. Çünkü işçi sayılmadıklarından ötürü, ücretleri asgari ücretin bile çok altında tutulmakta ve diğer hakları da ellerinden alınmaktadır. Örneğin, Çıraklık Yasasının çırak ücretleriyle ilgili hükmü şöyle demektedir: "İşyeri sahibi, çırağa ... asgari ücretin % 30'undan aşağı olmamak üzere ücret ödemekle yükümlüdür." (Md. 13). Bugün net asgari ücret 1.200,- TL. olduğuna göre, çırakların ücretleri 360 liraya kadar inebilir demektir. Yani bir çırağın gündeliği, 12 liraya gelmektedir. İşte, günde 8-10, hatta daha fazla çalışmanın karşılığı olan ücret! Herhalde burjuvazi de dahil hiç kimsenin, çırakların asgari ücreti hak edecek kadar çalışmadıklarını iddia etmesi mümkün değildir. Ama, yasa koyucunun mantığıyla bu "gülünç" durumun bahanesi hazırdır. Öyle ya, "Çırak bir öğrenci değil mi? Hem sanat öğreniyor, hem de eh şöyle böyle harçlığını çıkarıyor, daha ne istenebilir ki?" denecektir! Oysa İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 23. maddesinde, "Herkes, hiç bir ayrım gözetilmeksizin, eşit işe eşit ücret hakkına sahiptir" denmektedir. Ama burjuvazinin bu türden anlaşmalara ve Anayasanın demokratik kurallarına uymasını sağlayacak olan, emekçi halk muhalefetidir. Burjuvazi bir kez kendi başına bırakıldı mı, onun doymak bilmez kâr hırsı ne insan hakları tanır ne de Anayasa... Fakat Sezanın hakkını Sezara vermek gerekir. Yasa bu 360 liralık ücreti doğrusu oldukça "sağlam" bir yaptırıma bağlamış. Yanında çalıştırdığı çırağa daha az ücret veren işveren eğer tesbit edilirse (bunu tesbit etmek olanaksız ölçüde zor ama neyse) 500 ile 1000 lira arasında cezaya çarptırılacakmış. (Md. 52). Ne demeli, bundan da ağır bir ceza olamaz doğrusu!...

Burjuvazi, daha çok kâr elde edebilmek için, çocuk ve gençlerin emeğini acımasızca kullanmaktadır. Adaletsiz ve çarpık eğitim-öğretim sisteminin elediği binlerce çocuk ve genç, burjuvazinin eline düşmekte, küçük yaşları ve güçsüz vücutlarıyla burjuvazinin kârlarına yeni kârlar eklemek için çalışmak zorunda kalmaktadırlar. Burjuvazi, her geçen gün daha çok sayıda çocuğu iliklerine kadar sömürmek çabası içindedir. Türkiye'de yasal mevzuat, şimdiye dek 12'den aşağı yaşlardaki çocukların çalışmalarını yasaklıyordu. Ayrıca İş Yasasının 67. maddesiyle de 16 yaştan küçük çocukların hangi işte olursa olsun 8 saatten fazla çalıştırılmaları yasaklanmıştır. Aslında, mevzuat bu haliyle de anti-demokratikti. Çünkü küçük yaşta çocukların (hem de günde 8 saat) çalıştırılmalarının, işçi sınıfının gelişimine, mücadelesinin güçlenmesine getireceği engeller bir yana, salt çırakların beden ve kişilik gelişimleri açısından bakıldığında bile, ne denli insanlık dışı bir uygulama olduğu görülebilir. Zaten bu nedenle de işçi sınıfımızın acil talepleri arasında, "16 yaşından küçüklerin çalıştırılmasının yasaklanması, 16-18 yaş arasındakilerin işgününün 6 saatle sınırlandırılması" bütünüyle haklı bir talep bulunmaktadır. Ne var ki, Çıraklık Yasası mevcut durumu daha da kötüleştirmektedir. Yasanın 5. maddesi, çıraklığa girebilmek için en az 12 yaşında olmak gerektiğini belirttikten sonra, "bazı sanatlarda" bu yaşın daha aşağılara indirilmesine olanak tanıyacak bir hükmü içermektedir. Diğer yandan, 14. maddeyle günlük çalışma süresi 8 saatin üzerine çıkarılabilecek bir hale sokulmaktadır. Çünkü bu maddeye göre çıraklar, emrine verildikleri işyeri sahibi, usta, kalfa ya da benzeri kişilerin çalışma saatlerine uygun şekilde ve gece saat 21'e kadar çalıştırılabileceklerdir. Yine Yasanın sözümona çırak eğitimini düzenleyen 25. maddesine göre de, haftada en fazla 8 saat (!) uygulanabilecek olan eğitimin de yarısı, iş saatleri dışında yapılacaktır. Böylelikle, çırağın çalışma süresi iyice uzatılmış olmaktadır. (Burada, "öğrencilik" yaftasının gayrı ciddiliğini bir kez daha tekrarlamamak mümkün değil. Üst sınırı en fazla 8 saat olabilen, üstelik alt sınırının ne olacağı bile saptanmayan ve büyük ölçüde patronun insafına kalmış bir eğitim!...) Yukarda değindiğimiz çırakların gece saat 21'e kadar çalıştırılabilmelerini sağlayan hüküm, ayrıca, İş Yasasının 69. maddesiyle getirilen 18 yaşır altındaki işçilerin gece çalıştırılması yasağını da, geri ye doğru değiştirmektedir. (Burada hukuki bir nokta yı belirtelim. Çıraklık Yasası, özel nitelikli ve sonraki tarihli bir yasa olduğundan, çıraklara ilişkin mevzuatta çelişki çıkması halinde, Çıraklık Yasası uygulanacaktır. Yani geriye doğru yapılan değişiklikler, diğer yasalara rağmen işleyecektir.)

Çıraklık Yasasının Anayasaya aykırı bazı maddeleri de içerdiğini belirtmiştik. Çıraklık sözleşmeleriyle ilgili hükümler, bunların başında geliyor. Yasa, çıraklığa ilk girişte 18 yaşından büyük olunamayacağını belirtiyor. Bu nedenle de, işe girerken yapılan çıraklık sözleşmesini, çırağın yerine velisi (yani babası, o yoksa anası) ya da yasal temsilcisi imzalayacaktır. Buraya kadar herşey normal. Fakat hemen ardından şöyle bir hüküm geliyor: "Çırağın sözleşme süresi içinde reşit olması halinde de çıraklık sözleşmesi devam eder." (Md. 16). Bir kimsenin reşit olması, 18 yaşını doldurmasıyla gerçekleşir. (İstisnai olarak da 18 yaşından önce evlenme durumunda reşit olunur.) Reşit olan bir kimse, -eğer akıl hastası, alkolik, vs. değilse- her türlü medeni hakkını kullanmak gibi "dokunulmaz, devredilemez, vazgeçilemez" bir anayasal hakka sahiptir. (Anayasa, Md. 10, Md. 14 vd.) Gelgelelim Çıraklık Yasası, sözleşme süresi bitene kadar, yani çırak kalfalık imtihanını kazanana dek, reşit olmuş olsa bile bir çırağın işten ayrılma ve istediği işte çalışma hürriyetini yok etmektedir. Onu adeta patronun kölesi durumuna sokmaktadır. Yasa bu kadarla da kalmıyor. Çıraklık Yasasının 32. maddesi bir de şöyle bir sınırlama getirmektedir: "...Çıraklar kalfa belgesi aldıktan sonra, iki yıllık süre içinde çalıştığı işyeri sahibinin veya vekilinin muvafakatini almadan başka bir işyerine giremezler." Yani, reşit olmuş ve her türlü medeni hakkını hiç kimsenin onayına ya da iznine bağlı olmadan kullanabilen bir kimse, çıraklık sözleşmesinin süresi dolduktan sonra dahi, patronunun ya da onu temsil eden bir kimsenin iznini almadan, iki yıl boyunca işinden ayrılamayacak İş sözleşmesini kendi başına feshedip, istediği işe giremeyecek. Yasa açıkça bunu hükme bağlamış. Oysa Anayasanın çalışma ve sözleşme hürriyetine ilişkin 40. maddesi, oldukça net bir şekilde "Herkes dilediği alanda çalışma ve sözleşme hürriyetlerine sahiptir." demektedir. Şimdiye kadar yürürlükte olan mevzuat da, bu Anayasa hükmünün özüne aykırı bazı kısıtlamalar getirmekle birlikte, önceden haber vermek koşuluyla iş sözleşmesini her zaman için feshedilmesine olanak tanıyordu. Çıraklık Yasası ise, Anayasaya rağmen çırakların çalışma ve sözleşme hürriyetlerini kısıtlamakta ve bu hürriyetlerin patronlar tarafından gaspedilmesine izin vermektedir. Tekelci burjuvazi, devletin beceremediği eğitim-öğretim işini esnaflara yaptırdığı için Anayasaya aykırı bu maddelerle adeta esnafları ödüllendirmektedir. Hem de kapitalizmin doğasına aykırı bir şekilde, serbest işgücünün bir bölümünü feodal lonca biçimi kısıtlamalarla "esnaf kölesi" durumuna sokarak...

Buraya kadar yazdıklarımız, Çıraklık Yasasının niteliğini göstermeye yeterlidir. Kuşkusuz, Yasanın kapsadığı bütün konuları ele alarak incelemek gerekir. Ancak bu, ayrı bir yazımızın konusu olacaktır. Ayrıca Çıraklık Yasasının Anayasaya ve uluslararası anlaşmalara aykırılıkları da, hemen ele alacağımız bir konudur.

genç sosyalistlere düşen görev...

Çıraklık Yasasına karşı verilmesi gereken mücadele, Genç Sosyalistlere büyük görevler getirmektedir. Herşeyden önce, yasanın Anayasaya aykırılıklarının iptali için mücadele verilmelidir. Bu mücadele, Çıraklık Yasasının bütünüyle kaldırılması ve yerine daha demokratik bir yasanın geçirilmesi mücadelesi ile birlikte sürdürülmelidir. Hiç kuşkusuz bu mücadeleye, çırakların da yığın halinde katılması sağlanmalıdır. Bu mücadele, önümüzdeki dönemde çalışmalarımızın en can alıcı noktalarından biri olmaya adaydır.

Bu mücadeleye, bütün devrimci, demokrat gençlik örgütlerini ve gruplarını çekmek için çaba sarfedilmelidir. Salt bu kadarla da yetinmeyip, tüm demokrasi güçlerinin de bu mücadeleye seferber edilmesini sağlamak yolunda üzerimize düşen görevleri yerine getirmeliyiz. Elbette ki bütün bunları, demokrasi güçlerinin birliğini sağlayacak bir esneklikle yapmak gerekir.

Çırakları sınıf mücadelesine çekmek ve giderek sosyalizme kazanmak yolunda önemli bir dönemece ulaştığımızı ve bu büyük görevin başarıldığı oranda SGB'nin güç kazanacağını unutmayarak, zaman geçirmeden zorlu ve yoğun bir çalışma içine girmeye hazır olmalıyız.

Pablo Neruda

ALMERİA

Döğülmüş, zehir-zift bir tabak,
Al papaz bu senin.
Bir tabak:
Demir kırıntıları,
Küller ve gözyaşlarıyla;
Bir tabak:
Devrik duvarlar,
Hıçkırıklar taşan;
Al papaz bu senin,
Almeria'nın kanından.

Bir tabak:
Püskürtme - ateş,
Korkular, yıkıntılar,
Deli sularla;
Bir tabak:
Kırık ışıklardan,
Ezik başlardan;
Bir tabak, bir kara tabak,
Al bankacı bu senin,
Almeria'nın kanından.

Her sabah,
Her karamsar sabahında,
Ömrünüzün;
Masanızda göreceksiniz,
Onu:
Dumanı üstünde ve korlu.
Bir yana itivereceksiniz,
Nazik ellerinizle:
Yüzünü görmemek için,
Bir daha sindirmemek için.

Ekmek ve üzümler arasında
Bir yana koyacaksınız onu;
Ve bu,
Ses seda vermez tabak:
Her sabah, her sabah,
Yerinde olacak
Al albay, al albay karısı,
Bu size:
Bir mahfel şenliğinde-
Her bayramda;
Ve seher şarabının,
Alaca karanlığında:
Antlar içilir,
Nişanlar takılırken;
Ve sizler,
Onu göresiniz diye sizler,
Buz kesilmiş, tirtir halinizle,
Bu dünyada.
Evet bir tabak:
Şuranın buranın zenginleri,

Topunuza.
Size, sizlere
Bakanlar, büyükelçiler,
Canavar sofra dostları;
Sizlere, konforlu çayların,
Yüce mevkilerin kadınları;
Bir tabak:
Kemirilmiş, pis ve kirli,
Zavallı bir kandan;
Durur, önünüzde durur,
Her kuşluk, her hafta, ölüp ölesiye
Almeria'nın kanından.

Türkçesi: Enver Gökçe, Seçmeler, Kızılırmak Yayınları

1904 yılının 12 Temmuz'unda Şili'nin güneyindeki bir köyde bir çocuk dünyaya gelir. Adı Neftali Reyes'dir. Onaltı yaşına dek doğduğu yerlerin vahşi doğası içinde, dağlar, ovalar, ağaçlar, akarsular arasında büyür. Çok az insanla ilişki halindedir; çok az insan vardır çevresinde. Aşağı yukarı, tanımaya, öğrenmeye çalıştığı şey bir kendisi, bir de kendi dışındaki, her saniyesini iç içe geçirdiği doğadır. Yalnızdır küçük Reyes, kendisini yutacakmışçasına önünde açılan doğa karşısında yapayalnızdır. Ama neyse ki o doğa bir yetenek de vermiştir ona: Ozanlık! Şiirler yazmaktadır; ağaçlar, yapraklar, nehirler, dağlar, kısacası, doğa ile konuşmaktadır bu şiirlerinde. Doğayı sevmekte, doğadan korkmakta, doğayı tanımak, derinlemesine keşfetmek için çırpınıp durmakta, bunun için de sorular sormaktadır doğaya. Yani tanımadığı, düşman mı, yoksa dost mu bilemediği bu güce karşı kullandığı silâh, dilidir, şiiridir. Ama bu yalnızlığın, bu insansız dağların, ovaların etkisiyle mistik bir dil, mistik bir şiirdir kullandığı; bu taşın, toprağın, bu yaşamın nereden geldiği, nereye gittiğini soran, öğrenmeye çalışan mistik bir şiir. Ve yanıt da hep karamsardır, kadercidir. Doğa karşısında yalnız kalmış bir insanın karamsarlığı, kaderciliğidir bu, ve tabii büyük çapta da köylülüğün.

Onaltı yaşında başkent Santiago'ya okumağa gittiğini görüyoruz. Bu, Reyes'in yaşamında önemli bir adımdır. Köylülüğün, yaşadığı dar çevrenin kalıplarını kırmak, kendisini geçmişe bağlayan tutucu bağlardan kurtulup, dış dünyaya açılmak, Şili'nin, hattâ hattâ Amerika'nın sesi olabilmek için gelmiştir Santiağo'ya. Eski kişiliğinden öylesine kopmak istemektedir ki, adını bile değiştirir. Neftali Reyes yokturartık. Bunun yerine, çok sevdiği bir Çek yazarının soyadını alır. Ve işte bu noktada doğar Pablo Neruda. Bu onun yaşamındaki ilk mücadele ve ilk zaferdir. Geçmişin kalıplarını kırıp çatlaklar arasından yeni bir filiz, yeni bir kişilik geliştirmektedir. Gerçi bireyseldir bu zafer; Yürüttüğü mücadele de bir kişilik mücadelesidir, siyasal niteliği falan yoktur, ve daha uzun bir zaman böyle gidecektir ama, Neruda'nın Neruda olabilmesi için gereklidir.

Daha ilerki yıllarda İspanya'da; önce Barselona'da sonra Madrid'de Şili elçisi olarak görmekteyiz onu. Burada bir takım ozanlarla arkadaşlık kurmuştur. Hepsi de günün siyasal ortamıyla iç içe yaşayıp şiirlerinde onu vurgulamağa çalışan toplumcu ozanlardır; Neruda'nın o güne dek görmediği, duymadığı, söylemediği şeylerden söz etmektedirler. Onların arasında yavaş yavaş siyasal bilinç de kazanmaktadır şimdi. 1934 yılında yakın arkadaşı Rafael Alberti'nin evi faşistler tarafından saldırıya uğrayıp tahrip edilir. Bunu 1936'da İspanya iç savaşınını patlaması ve hemen ardından büyük ozan Federico Garcia Lorca'nın katli izler. Bunlar tarihi sarsacak olaylardır. Neruda bütün şiddetiyle baş kaldırır. Ama bunun yanısıra hala siyasi bir amacı olmadığını söylemektedir; sadece bir ozanın bireysel başkaldırmasıdır yaptığı. Ne var ki, bu bireysel başkaldırısı bile öylesine sert olmuştur ki ister istemez siyasal izlemimini verir ve elçilik görevinden alınır. Olaylar sürekli olarak bilince doğru itmektedir onu.

Bu arada, giderek kitlelere hitap etmenin, yani kitlelerle konuşup dert anlatmanın, dert sormanın gerekliliğine inanmağa başlamıştır. Ama henüz şiirlerini kitleler önünde, yüksek sesle okumamaktadır. Sadece yazış biçimi böyle bir değişime girmektedir. İlk dönemindeki mistik bir şekilde doğayla, dağlarla, taşlarla konuşma, giderek insanlarla konuşmaya dönüşmektedir. (Başka türlü "Şili'nin sesi" nasıl olunabilir?) Hattâ bir yerde bu konuşma, söyleme gerekliliğini öylesine duyar ki, "Söylüyorum, demek ki varım," der. Artık şiirlerinde bir doğa, bir de "ben" değil, bunun ötesinde söylenen, soru sorulan, suçlanan insanlar, "siz"ler de vardır. İlk dönemin çırılçıplak doğası birdenbire insanlarla doluvermiştir.

Bu değişim 1938'den sonra iyice hızlanır. Giderek toplumcu niteliğe dönüşen şiirinin yanısıra, Neruda'nın siyasi çalışma dönemi başlar ve zamanla bu ikisi birbirinden kopmaz, etle kemik misali iki parça haline gelir. 1945'de Komünist Parti'ye girer. Artık sürekli olarak işçiler arasındadır. 1948'de Şili devlet başkanı Gonzalez Videla, ki başkanlığı o güne dek KP tarafından desteklenmiştir, sosyalist ülkelerle olan bağları koparır. Neruda buna karşılık yoğun ve şiddetli bir eleştiri hücumu hazırlar. En büyük silahı olan diliyle şiirini artık tamamen bu yolda kullanmaktadır. Karşılığında ise yakalanıp tutuklanmak tehlikesi baş gösterir. Evden eve kaçar, saklanır. Hep işçi, köylü evleridir bunlar. Bir yandan kaçmakta, bir yandan da kendisini bağırlarında saklayan bu insanlar için, onların mücadelesi için durup dinlenmeden şiirler yazmaktadır. Zaten bundan önce, İspanya'dan dönmesinin hemene ardından, şiirlerini gerek sendika toplantılarında, gerekse siyasal nitelikli diğer toplantılarda kitlelere okumağa başlamıştır.

Şiir onun elinde sınıf mücadelesinin etkin ve amansız bir silâhıdır artık.

Ve Neruda bu silâhını kullanarak mücadelesini en ağır koşullarda sürdürecektir bundan böyle; ta ki 1973 yılında Allende'nin öldürülmesinden çok az bir süre sonra silâhı kendisinden sonraki savaşçılara bırakıp göçünceye dek.

Neruda'ların, Lorca'ların, Nazım'ların ve daha nicelerinin tetiğine dokundukları silâh ateş püskürmege devam ediyor, emperyalizmin, faşizmin burçlarını birer birer yıkarak ve her yıktığı yerde bağımsızlığın, demokrasinin, sosyalizmin tohumlarını ekerek.

KAPİTALİST TOPLUM VE SANAT

YABANCILAŞMA

Sınıflı toplumların başlangıcından beri, kişinin kendi öz-eylemi ile maddi hayatın üretimi arasında aşılmaz bir ayrılık sözkonusu olmuştur. Efendisinin isteklerini yerine getiren köle hiç de kendi öz benliğine öylesi daha uyumlu geldiği için kölece çalışmıyordu. Kılıç zoru altında uğraşıyordu kendi maddi gereksinmelerinin yanında- hatta onlardan daha önce- efendisinin maddi gereksinmelerin üretmek için. Feodal toplumda serflerin yarattığı ürünlere zorla el koyan feodal senyörler, böyle bir zorbalığın kendilerine tanrı tarafından verilmiş bir hak olduğunu iddia etmekteydiler. Ancak nedense bu tanrısal hak, besleme şövalyelar tarafından korunmak zorundaydı.

Kapitalist toplumda, görünürde işçiyi çalışmaya zorlayan bir güç yok. Ama önünde ne seçenek var ki? Ya çalışacak, ya açlıktan ölecek! Köle sahibi ile köle arasındaki doğrudan kılıç zoruna dayanan ilişkinin yerini daha dolaylı bir bağımsızlık almış. Ancak yine kendi için değil, bir başkası için çalışıyorsun.

Üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı bütün sistemlerin sonucu olan emeğin yabancılaşması olgusu, kapitalist üretim şartlarında bir başka özellik kazanıyor. Modern tekniklerin mümkün kıldığı malların kitlesel üretimi, makinayla işçiyi karşı karşıya getiriyor; makinaların cehennemi süratine yetişmeye çalışan işçiler bütün gün boyunca nihai ürünün üretimine ne kadar katkısı olduğunu bilmedikleri bir takım mekanik hareketleri tekrarlıyorlar.

İşçi çoğu zaman gerçekleşmesinde katkısı olduğu ürünün nerede kullanıldığını, hatta ne ürettiğini bilmez. Bu işçinin emeğinin ürününe karşı tutumu, kendi üzerinde egemenlik kuran yabancı bir nesneye karşı tutumdur. Kendisi üretim içinde kişiliğini yitirmiş, yaptığı şeye ve kendisine yabancılaşmıştır.

Ya fabrika sahibi için durum başka mıdır? Ya malı piyasaya süren tüccar için? Fabrikatör Mehmet bey için fabrikasında üretilen şeyin otomobil, buzdolabı ya da gazoz olması hiç önemli değildir. En fazla kâr getiren meta en iyi üründür onun için. Tüccar için de öyle.

Ben nereden bileyim pirincin
ne olduğunu?
Bilen kimdir, ben nerden bileyim?
Hiç bilmiyorum pirincin ne
olduğunu,
Pirinç kaça satılır, bir onu biliyorum.

der tüccar. (Tüccarın Türküsü, Bertold Brecht)

Kapitalist üretimin özünde en yoğun biçimiyle varolan yabancılaşma olgusu, böylece tüm topluma sirayet eder. İnsanlar, akarsuyun alıp götürdüğü tahta parçaları gibi nesnelerin peşinde sürüklenip giderler. Canlı emek ölü emeğin tutsağı olur.

İlk kez 1789 Fransız devriminin büyük düşünce ve eylem adamı Rousseau'nun kullanmış olduğu "yabancılaşma" terimine, Karl Marks 100 yıl önce böyle bir bilimsel açıklama getirmekteydi. Yani, yabancılaşma denilen şeyin özel mülkiyetçi topluma özgü ve çağımızda bizatihi kapitalist üretimin kendisinden doğan bir hastalık olduğunu söylüyordu Marks.

Kapitalist toplumu temize çıkarmakla görevli burjuva kuramcıları, günümüzde kapitalizmin niteliğinin değiştiğini iddia ediyorlar. "Sanayi-ötesi toplum", "refah devleti", "sınıfların kaynaşması" gibi safsatalarla Marks'ın tezlerinin geçersizliği kanıtlanmak isteniyor.

Oysa üstünkörü bir inceleme bu yalanları açığa çıkarmak için yeterli. Sosyalizmin arefesi demek olan tekelci-devlet kapitalizmi çelişkileri çözmek şöyle dursun daha da derinleştiriyor. Üretimin sosyal karakteri ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişkinin son raddeye vardığı tekelci-devlet kapitalizminde bireyler tam bir toplumsal kargaşa içine atılmış vaziyette. Çağdaş Amerikan yazarı John Updike'ın karakterlerinden biri, işinden hoşnut olup olmadığı sorusuna, "eğer hoşlansaydım o zaman, o, iş olmazdı" diye cevap veriyordu. Bugün kapitalist toplumda milyonlarca insan kişiliği körelten, insani özellikleri duygusuz bir mekanikleşmenin tutsağı eden 'iş'lerde hayatını idame ettirmeye çabalıyor. Milyonlarca insan sömürünün yükünden, zevksiz çalışma koşullarından, gündelik hayatın tekdüzeliğinden, tekelci devlet bürokrasisinin baskılarından, işsizlik, savaş, siyasi ve sosyal kargaşaların doğurduğu sürekli gerilimden bizar olmuş. Milyonlarca insanın çoğu henüz, nihai kurtuluş yolunun sosyalizm olduğunu görebilmiş değil, ancak bir şeylerin aksadığında hemen hemen herkes hemfikir.

İşte böyle bir yapıdaki günümüz kapitalist toplumunda "sanat" denince akla ne gelmektedir, kapitalist toplumdaki belli başlı sanat akımlarının nitelikleri nelerdir? Konumuz bu olacak.

Son günlerde dünya kamuoyunun öncelikli olarak tartıştığı bir sorun var. ABD tarafından geliştirilen, çok yüksek kitle imha gücüne sahip *Nötron Bombası*. Bomba. şimdiye kadar yapılan nükleer silahlarrdan çok daha "ilginç'. özelliklere sahip. Nötronlar kokusuz ve renksiz olduğundan, görülmüyor ve hissedilmiyor. Patlamanın *darbe* dalgası pek büyük değil. Bu nedenle bomba, yalnızca düştüğü belli bir alandaki herşeyi yokediyor. Diğer etki alanlarında ise dev yapılara, fabrikalara, yollara, çeşitli araçlara hiç bir zarar vermiyor! Ancak, yüksek radyasyon etkisi ile insanları yığınlar halinde yokediyor. Yine yığınlarla insan tedavisi olanaksız radyasyon izlerini yaşam boyu taşıyorlar. Yalnızca o kadarda değil. Bu hastalıklar, kalıtım yoluyla gelecek kuşaklara da aktarılacak. Yani bu "muazzam" buluşun yegane hedefi *insan!* İnsanın en temel hakkı olan *yaşama hakkı*.

NÖTRON BOMBASI
İnsanlığı Tehdit Eden Bir Silah

SİLAHLANMA VE İNSAN HAKLARI

Nötron Bombası yaşadığımız dünyanın bazı çarpıcı gerçeklerini açığa çıkarttı. Başta ABD Devlet Başkanı J.Carter olmak üzere, emperyalist politikacılar bir yandan insana düşman tasarılar peşindeyken, diğer yandan hala sosyalist ülkelerde "insan haklarının olmadığı" riyakarlığını, utanmazlığını sürdürecekler mi? Carter ve benzerlerinin iğrenç yüzlerine takmaya çalıştıkları maskeler bir bir sıyrılıyor. *Hangi* insanların haklarından sözediyor onlar?

Bütün dünya halklarının gözleri önünde altına imza attıkları (siz atmak zorunda kaldıkları diye okuyun) Avrupa Güvenlik ve İşbirliğ Konferansı kararlarını, her gün ayaklar altına alanlar onlar değil mi? Emperyalist dünya görüşüne göre mal, mülkiyet insandan üstündür. Onlar insanlara ölüm "hakkı" tanırlar da, malın, mülkiyetin yok olmaması için yeni buluşlara ölçüsüz fonlar yatırırlar. Her türlü baskıyı, terörü uygularlar. Tarihte eşine rastlanmamış büyüklükte paralar ayırırlar askeri harcamalara.

İkinci Dünya Savaşı'nın dehşet verici Hiroşima ve Nagazaki facialarını yaratan emperyalizmin saldırgan, savaşçı karakteridir. Japonya'nın tesliminden bir ay kadar önce, 6 ve 9 Ağustos 1945'de, Hiroşima ve Nagazaki kentlerine ABD tarafından atılan atom bombaları, o güne kadar görülmedik ölçüde büyük can kaybına neden olmuşlardı. O iki atom bombasının izlerini taşıyan insanlar henüz dünyamızda bulunmaktalar.

Olayın kurkunç yanı ise bu barbarlık hareketinin, savaşın sona erdirilmesi amacını taşımamasıydı. Amaç, başta Sovyetler Birlği olmak üzere bütün dünyaya gözdağı vermekti! Emperyalizm, savaş sonrası çıkarları uğruna, yüzbinlerce insanı gözünü kırpmadan, bir anda yoketti. Onun insan haklarından anladığı işte budur. Bu hunharlık insanlığın hafızasından silinmeyecek!

Onların o can çekişen uygarlıklarında on milyonlarca işsiz insan açlığa terkedilmiş durumda. ABD'de zenciler ve azınlıklar üzerinde çağ dışı ırkçı uygulamalar durmaksızın sürüyor. Daha geçenlerde CIA'nın birtakım kişileri hiç bir iz bırakmadan "yokettiği" açıklandı. FAC'de komünistlere, barış yanlılarına, demokratlara karşı kitlesel kovuşturmalar sürüyor. Eski naziler kilit noktalarına, polise, adliyeye, FAC'nin yeniden silahlanmasıyla birlikte de orduya sokuldular. Kitleler intikamcı ideolojinin etkisi altına alınmaya çalışılıyor. Vietnam'da ve bugün dünyanın bir çok ülkesinde, emperyalist saldırganlığın neden olduğu savaşlarda ölen milyonlarca insan onlara göre "doğal haklarını" kullandılar!

Başta ABD olmak üzere kapitalist, emperyalist ülkeler, sosyalizmin çok yönlü güçlenmesi karşısında imzalamak zorunda kaldıkları Helsinki Belgesi'nden sonra, attıkları bu geri adımı telafi etmek için politikalarını değiştirdiler. Son zamanlarda başlattıkları kampanyada insan hakları konusu çirkin bir biçimde çarpıtılıyor. Bu kampanyadan amaç uluslararası ilişkileri olumsuz yönde etkileyerek, detantın zorlayıcı sınırlarından ve Helsinki Belgesi'nin bağlayıcı hükümlerinden sıyrılabilmek. Başlattıkları soğuk savaş kışkırtıcılığı ile bunun şartlarını hazırlamaya çalışıyorlar. Dünya barışının olumsuz yönde bozulmasını kâr hanelerine yazmak barbarlığını gösteriyorlar. Emperyalizmin böyle bir yola başvurmasının nedeni ise, çirkin emellerini bugün artık halkların gözü önünde açıkça, pervasızca gerçekleştirememesidir.

Bir yandan silahlanma ve savaş kışkırtıcılığının dozunu arttırıyor, insanların kitle halinde yokedilmesi için nükleer silahlar üretiyorlar, öte yandan insan hakları çığırtkanlığı yapıyor, sosyalist ülkelerde "insan hakları" yoktur diye feryat figân ediyorlar...

Evet, orada sizlerin savunucusu olduğunuz "insan hakları" yoktur ve olmayacaktır! Sosyalizmde, emperyalizmin saldırgan, savaşçı, tüm insani değerlere düşman propagandasına hayat hakkı yoktur. Orada, CIA'nın resmi ve gönüllü ajanlarına, sosyalist devlet düşmanlarına hayat hakkı yoktur. Bu sahte insan hakları savunucularına en güzel cevabı, barış ve halklar arasında dostluk mücadelesinin aktif bir savaşçısı olan Amerikalı şarkıcı ve aktör Dean Reed, Amerika'da insan hakları konusunu Berlin'de Novosti Basın Ajansı'na gönderdiği mektupta şöyle veriyor:

"Son zamanlarda Amerikalı devlet adamları insan hakları konusunda çok konuşuyorlar. Sinsice bir tavır takınarak nedense tüm dünyaya öğretmenlik taslamakta, sosyalist ülkeleri "insan hakları çiğnendiği" için yargılamakta ve kınamakta kendilerini ahlâki bakımdan haklı görüyorlar. Bazı yurttaşlarımın ağzından bu tür iki yüzlü sözler duymak bir Amerikalı olduğum halde, benim içinde tiksindiricidir.

Amerikan savaş sanayiinin, Başkan Carter'ın da belirttiği gibi mevcut Amerikan roketlerinin donatılacağı yeni bombaların üretimine giriştiğini daha geçenlerde bütün dünya öğrenmişti. Başkan Carter'ın sözünü ettiği bu yeni bomba maddi değerleri yıkmayacağı için Amerikan savaş biliminin bir başarısı olarak tanıtılıyor!

Bu bombadan; binalar, fabrikalar ve otomobiller zarar görmeyecek. Bomba sadece insanları yok edecek! Bu, Amerikan Hükümeti'nin insan haklarını koruma kampanyasında attığı yeni bir adım mı yoksa?

Sadece insanları öldürecek ölçüde mükemmelleştirilen bir bomba! Böyle düşünmek için gerçekten garip ve çirkin bir insan hakları anlayışına sahip olmak gerekir!

Tüm dünyaya insan hakları propagandası yapan Amerikan savaş sanayii kompleksinin elebaşılarının, geçen yıla ait "Federal İstihbarat Bürosu Çalışma Raporu"nu okumaları iyi olurdu. Aslında bu raporu okuduklarında ve bu belgede açıklanan gerçeklerin, özellikle Birleşik Devletler'de her 26 dakikada bir cinayet (insan haklarının Amerikan usulü korunduğu bu ülkeye "bravo" !), her 9 dakikada bir ırza geçme, her 65 saniyede sokakta her 5 saniyde bir kapı kırmak suretiyle hırsızlık ve her 32 saniyede bir otomibol kaçırma olayı olması gibi gerçeklerin hatırlatılmamasının daha çok işlerine geldiğinden eminim. ABD'yi insan haklarının geliştirildiği bir ilke olarak kabul etmek mümkün mü? Bana sorarsanız hayır! ABD, insan haklarının hiç bulunmadığı bir ülkedir. Bu nedenle de onların ağzından insan haklarının kutsallığına ilişkin vaızlar duymak bana gülünç geliyor."

GENEL VE TAM BİR SİLAHSIZLANMA İÇİN

İnsanlığın ezici çoğunluğu bugün dünya üzerinde kalıcı barıştan, genel ve tam bir silahsızlanmadan yana. Kapitalist ülkelerde sağlık, eğitim ve sosyal hizmetler harcamalarından kısıntı yapılarak, askeri harcamaların görülmedik boyutlara eriştirilmesi insanlığa korku veriyor.

Bugün ABD'de 112.3 milyar dolarlık, FAC'de 47.5 milyar marklık askeri bütçeler yapılıyor. ABD dünyanın tüm diğer ülkelerinin yaptığından daha fazla silah satışı yapmaktadır. Silahların en büyük alıcıları ise İsrail, İran'dan Güney AFrika'ya, oradan Brezilya, Arjantin'e varan, ırkçı, faşist, saldırgan rejimlerin hüküm sürdüğü ülkeler. ABD'de konut, sağlık, açlıkla mücadele, çocukların korunması, eğitim vb. programlardan kesilen milyarlık fonlar askeri bütçelere aktarılıyor. Ve bu gidişin ivmesi sürekli artıyor.

Bu korkunç silahlanmayı destekleyen ve kışkırtanlar ise bütün gerici, faşist, şoven, barış düşmanı çevreler. Bunlar arasında en önde gelenleri, ABD'nin militarist güçleri. İngilizlerin "Soğuk Savaş Cadısı", Muhafazakar Parti lideri Margareth Tatcher'in gerici, antisovyetik politikası. Barışın, detantın ve silahsızlanmanın karşısında ve emperyalist metropollerin, silah tekellerinin yanında yer alan Pekin'deki anti-komünist maocu klik. FAC tekellerinin vazgeçilmez sözcüsü olmaya çalışan Schmidt. Bütün aşırı gericiler, ırkçılar, siyonistler, troçkistler, detant düşmanları...

Onların karşısında ise Sovyetler Birliği'nin yol göstericiliğinde, bütün sosyalist ülkeler, işçi sınıfının bilimsel sosyalist öncüleri, ulusal kurtuluş hareketleri. Dünyanın tüm barışsever aydınları. 1950 yılında yapılan Stockholm Barış Çağrısı'nın altına imza koyan 500 milyon dünyalı ve onların temsil ettiği dünya ilerici kamuoyu. 1975 yılında açılan İkinci Stokholm Çağrısı'nı onaylamaya koşan milyonlarca, milyarlarca insan...

Sovyetler Birliği askeri alanda nükleer denemelerin tümüyle yasaklanmasını, stratejik silahların sınırlandırılmasını, askeri bütçelerin karşılıklı olarak kısılmasını, kimyasal ve benzeri silahların tümüyle yasaklanmasını, karşılıklı kuvvet indiriminin gerçekleştirilmesini, askeri blokların giderek *karşılıklı olarak* tümüyle dağıtılmasını istiyor. Tüm barışseverler dünya barışını güvence altına almak, gelecek kuşakların savaştan arınmış bir dünyada yaşamalarını gerçekleştirmek için bu talepleri emperyalizme dayatıyor.

Barış mücadelesinin son yıllardaki en önemli kazanımı olan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nda, SBKP Birinci Sekreteri L. Brejnev'in dünya kamuoyunun dikkatlerini üzerinde toplayan şu sözleri büyük bir gerçeğin en veciz ifadesi: *"Uzun süredir devam eden görüşmelerin sonuçları öyledir ki ne yenen, ne yenilen, ne bulan, ne kaybeden var. Bu akıl ve mantığın bir zaferidir. Herkes kazanmıştır. Doğu ve Batı, sosyalist ve kapitalist ülkelerin halkları kazanmıştır. Konferansa katılan tarafsız ya da bloklara bağlı, irili ufaklı tüm ülkeler, gezegenlerimizde barış ve güvenliğe değer veren herkesin kazanmasıdır bu..."* Kaybeden ise, barışın önündeki tek engel emperyalizmdir.

İNSANLIĞA YENİ BİR ÇAĞRI

Helsinki Konferansı kararlarına uymak, elbetteki emperyalizmin karakterine uymayacaktı. Nitekim Konferans sonrası attıkları her adımda bu kararları çiğnediler. En saldırgan emperyalizmin son nükleer "buluşu" Nötron Bombası bunun en yeni kanıtı. Vahşi bir tasarı olan Nötron Bombası, insanlığın tehdit edilmesi için kullanılan ne ilk, ne de son tasarısıdır. Atom ya da hidrojen bombalarını yaya bırakan Nötron Bombasından sonra, daha şimdiden, ondan daha da tehlikeli bir nitelik taşıyan *laser ışınlı silahlar* tasarlanıyor.

Nötron Bombası tasarısı çok geçmeden dünyadaki tüm barışsever güçleri harekete geçirdi. Bir çok ülkede barış ve silahsızlanma için büyük kitle gösterileri yapılmaya başlandı.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler Nötron Bombasına karşı geniş bir kampanya başlattılar. Bulgaristan Komünist Partisi, bombayı "kapitalist sistemin insanlık düşmanı karakterinin" geliştirdiği bir silah olarak tanımlamıştır. DAC'de bombanın, "silahlanma yarışında yeni bir dönemin açılmasına neden olacağı"na dikkat çekmiştir.

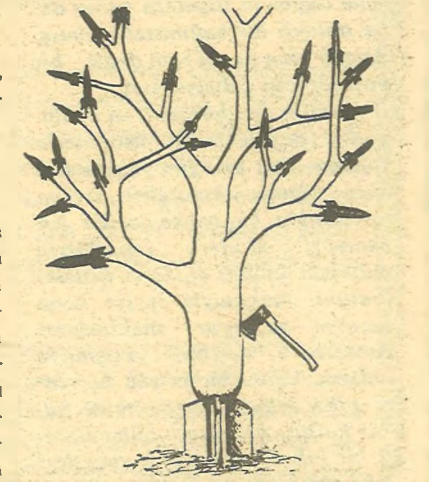
Amerika'da ise, New York, San Francisco ve Washington'da büyük kitle gösterileri düzenlenmiştir. Amerikan halkı, "insan düşmanı silahların kendi ülkelerinde geliştirilmesinin onurlarıyla oynamak olduğu"nu belirtmiştir. ABD Komünist Partisi Genel Sekreteri Guss Hall da New York'da düzenlenen gösteride "sesimizi yükseltmeli, şahinlere kitle desteğinden yoksun olduklarını göstermeliyiz" demiştir.

Federal Almanya'da, sözkonusu bombanın ülke topraklarında kullanılması planları tepkiler yaratmış, büyük bir gösteri düzenlenmiştir. FAC protestan-katolik kilise yetkilileri de bombaya karşı çıkmışlar, "şimdiye kadarki en gaddar silah" olarak nitelemişlerdir. Başbakan Schmidt'in Federal Almanya'da yapımı konusunda tavır alabilmek için bomba hakkında daha fazla bilgi edinmek istemesine bazı SDP liderleri ve parlamenterler tepki göstermişlerdir.

Japonya'da, İngiltere'de, İsviçre'de, Hindistan'da ve daha bir çok ülkede kitle gösterileri düzenleniyor, çeşitli kuruluşlar ve basın bombanın insanlık düşmanı niteliğini vurguluyor.

Dünya Barış Konseyi ise, 6-13 Ağustos'u "Nötron Bombası ile Mücadele Haftası" olarak ilan etmiş, ABD'yi kınamıştır. DBK'nın bu kararından sonra kitle hareketleri daha büyük boyutlara erişecek ve dünya barışsever güçleri yeni bir başarı daha kazanacaklardır.

Üretici güçlerin asli unsuru *insanın*, kendi geliştirdiği teknolojinin ürünü olan nükleer silahların önüne geçecek yegane güç olduğu bir kez daha görülecektir. Açlık, sefalet, zulüm ve yıkım demek olan savaşa ve silahlanmaya karşı, genci, yaşlısı, kadını, çocuğuyla bütün ilerici insanlık çok önemli bir görevle karşı karşıyadır: Barış ve silahsızlanma mücadelesinin somutlaştığı nokta olan Nötron Bombasına karşı mücadelenin yükseltilmesi ve bu dehşet verici bombanın "imha edilmesi"!

Engels'i Anarken...

Engels'i anarken Marks'ı aklımıza getirmemek kabil değil, nasıl Marks deyince arkasından Engels'i düşünmemezlik edemiyorsak. Onlar işçi sınıfının ilk öğretmenleri idi. Mücadelerini birlikte verdiler, adları birlikte anılacak.

Garip bir yüzyıldı şu 19. yüzyıl. Fransız devriminin yankıları ile açıldı kapısı. Boş kemerli eski zaman beyleri, prensleri bir bir tahtlarından edildiler. Bir harman yeriydi dünya, tozu samanı savrulup gidiyordu. Zeki bakışlı kral yüzlerinin yerini alan şişman, terli banker suratları bir şeylerin değiştiğinin kanıtıydılar ama neyin? Kimileri diyordu ki: "İşte bunlar yüzyıllardır süregelen zorbalık, zulüm, angaryaya dayanan despot rejimlerin sonudur. Halk bundan kelli kendi kendini yönetecek." Hegel adlı Prusyalı bir filozof Napolyon'un ordusunun top seslerini dinlerken yazdığı yazılarda insanoğlunun bilirbilmez geçtiği evrelerin sonuna gelip ideal topluma eriştiğini müjdeliyordu. Hani durum da pek fena gözükmüyordu. İnsanların çoğu yine aç yatıyordu ama özgür düşlerdi gördükleri. Ortalama refah düzeyi artıyordu. Fabrikalar açılıyordu birbiri ardısıra. Eskiden yüzyılda katedilen mesafe şimdi 50,40 giderek 30 yılda alınıyordu.

Ama bütün bunlar gerçekte ne anlama gelir? Ortalama refah düzeyi artar ama her geçen gün toplumun zenginlikleri biraz daha az sayıda kişinin eline toplanır, çoğunluğun toplumsal zenginlikten aldığı pay biraz daha azalır. Açılan her fabrika ile toplumun iki kampa ayrılmışlığı biraz daha belirginleşir, fabrika sahipleri ile fabrikalarda çalışanlar arasındaki açıklık biraz daha büyür. Toplumlar çok hızlı gelişip değişir ama bu gelişme ve değişme toplumsal sancıları dindirmez, bilakis azdırır. Üretici güçlerin gelişmesi sonucu gitgide daha genel bir karakter kazanan üretim işinin bu niteliği ile üretim araçlarının gitgide daha az ellerde toplanması arasıdaki çelişki kronikleşir.

İşte Marks ve Engels böyle bir dünyaya gözlerini açtılar, böyle bir dünyada yaşadılar. Onları ölümsüz kılan şey süregelen karmaşık süreçleri çözümlemede gösterdikleri büyük ustalık oldu. Onlar ağaçlardan sıyrılıp ormanı bütünlüğü içinde görmeyi başardılar. Evet insanlığın o zamana kadar bilinen tarihi bir sona erişmekteydi ama bu "mutlu son" daha henüz hemen kapının eşiğinde değildi. Hele hele Napolyon'un top sesleri hiç değildi "ideal toplum"u müjdeleyen. Tarihi sona erdirecek olan fabrikalarda proletaryanın çekiç sesleri idi bir anlamda.

Marks ve Engels yoksulluğun, toplumsal eşitsizliğin daha fazla fabrika ve daha fazla okulla üstesinden gelinecek geçici olgular olmadığını gösterdiler. Bin kişi birlikte üretirse bir malı ve bir kişi alırsa onun kârını, bu bir hastalığın işaretidir dediler. Bu hastalık üretimin genel karakteriyle üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki uzlaşma bilmez çelişkiden kaynaklanmaktadır dediler. Ne ütopya uydurdular, ne masal anlattılar. Sosyalizm ne yüksek tabakadan merhametli muhterem kişilerin bağışlayacakları bir armağandı, ne de dertli başları biraz dinlendirmek için uydurulmuş bir yitik cennet. Toplumun nesnel gelişimi sosyalizmi kaçınılmaz kılıyordu. Şimdiye kadarki tarih sınıf savaşlarının tarihi, yani toplumun bir sınıfının diğerleri üzerindeki hakimiyetinin tarihi olmuştu. Şimdiye kadarki tarih boyunca toplumun ezici çoğunluğu çalıştı, ter döktü, üretimde bulundu; toplumsal bir azınlık ise bu çoğunluğun ürettiklerine çeşitli biçimlerde el koydu, onu dilediği gibi kullandı. Üretim güçlerinin ilkelliği, gelişmemişliği belki bunu zorunlu kılıyordu o zamanlar. Ama artık böyle bir zorunluluk yoktu. Üretici güçlerin gelişmesi herkesin birlikte üretip birlikte tükettiği, sınıfların ortadan kalkacağı, ayrıcalıklı hiç bir zümreye yer olmayacak bir topluma olanak tanıyacak düzeye erişmişti. Sosyalistlere düşen bütün görev modern toplumdaki yerinden dolayı hangi toplumsal gücün sosyalizmi kurmaya eğilimli olduğunu görmek ve bu güce menfaatlerinin ve tarihsel görevinin bilincini aktarmaktı. Bu güç proletaryaydı. Engels babasının hissedarı olduğu ticari bir firmanın hizmetine girerek 1842 de Mancester'e yerleşmiş ve proletaryayı İngiliz sanayiinin merkezi olan bu şehirde tanımıştı. Onun buradaki gözlemlerine dayanarak yazdığı "İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu" adlı kitap (1845) proletaryanın bu tarihsel misyonunu açığa çıkaran ilk yapıt oldu.

"Engels'ten önce de çok kimse proletaryanın çektiklerini tasvir etmiş ve proletaryaya yardım etmenin gerekliliğini belirtmiştir. Engels, proletaryanın sadece acı çeken bir sınıf olmadığını, aslında proletaryayı önüne geçilmez şekilde ileri iten ve eksiksiz bir kurtuluş için savaşmaya zorlayanın, bu sınıfın içinde bulunduğu utanç verici iktisadi durum olduğunu söyleyen ilk kimseydi. Savaşan proletarya kendi kendine hizmet edecektir. Emekçi sınıfın siyasi hareketi, işçileri kaçınılmaz bir şekilde tek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu idrak etmeye sevkedecektir. Öte yandan, sosyalizm, emekçi sınıfının, siyasi mücadelesinin amacı olduğu zaman bir güç haline gelecektir." Engels'in kitabındaki temel fikirler bunlardı. (Lenin, Marks ve Engels, Köz y., 1970, sf. 67-68)

Engels 1844 de Mars ile tanıştı. Bu tarihten itibaren ölünceye kadar sürecek bir dava arkadaşlığı başlar. Kısaca marksizm diye anılan Marks-Engels düşüncesi bu arkadaşlık içinde şekillendi, bir bilim oldu. Bütün bunları anlatmak, Marks ve Engels'i birbirinden ayırmadan tek tek katkılarını saptamak başka ve daha uzun yazıların işi.

5 Ağustos 1895 te öldü Frederik Engels. "Nasıl bir akıl meşalesi bu sönen, Nasıl bir yürekti o, artık çarpmayan" mısralarıyla başlıyor Lenin'in bu ölüm üzerine yazdığı yazı. O tarihten bu yana Marks-Engels düşüncesi daha da gelişti, güçlendi; bugün insanlığın gelişiminin ana yönlendiricisi bir fikir akımı haline geldi. Bugün milyonlarca sosyalist ülke yurttaşı onların ülkülerini hayata geçiriyor ve kapitalist ülkelerde yine milyonlarca insan bu düşüncenin zaferi için her türlü gericiliğe karşı yiğit bir mücadele veriyor.

Topyekün insanlığın toplumsal kurtuluşu için mücadele eden her kişi bu mücadelenin ilk iki öğretmeninden biri olan Frederik Engels'i yakından tanımalı. Mektepte kısa Pepen'in yaptığı antlaşmaların tarihlerini ezberlettikleri gibi, Engels'in hayatının kronolojik ayrıntılarını akılda tutmak zorunda değiliz belki ama onun ne yazdığını ve niçin yazdığını gayet iyi bileceğiz. Bunun için de okuyacağız ve daha çok okuyacağız. Bilimsel metinleri hafızlamış bir ayaklı kütüphane olmak için değil, işçi sınıfının bilimi ile mücehhez militan savaşçılar olmak için okuyacağız.

Ve Frederik Engels'i her zaman saygıyla anacağız.

SGB ALTINDAĞ ŞUBESİNİN BİLDİRİSİ

KARDEŞLER

Erken seçim sonrası kısa bir aradan sonra MC yeniden kuruldu. İki buçuk yıl işçilere, emekçilere gençlere kan kusturan MC yeniden kuruldu. Tekelci para babalarının gerici temsilcisi MC yeniden kuruldu. Hükümet ettiği dönemde çektiği tepkiler yüzünden kendi koyduğu adını bile değiştirmek zorunda kalan MC yeniden kuruldu.

MC'nin kurulması ile birlikte burjuvazinin kolluk kuvvetlerinin desteğindeki faşist saldırı ve cinayetler daha da cüretkârlaştı. Hükümet ortağı faşist bir partinin militanları başta sosyalistler olmak üzere tüm demokrasi yanlılarına kurşun yağdırıyor. Sadece son bir hafta içinde Tükkiye Sosyalist İşçi Partisi üyesi Seydi Akçan ve daha altı ilericiyi katlettiler. Va bir yandan bunları yaparken, diğer yandan lâkabını Hitler'den alan başbuğları vasıtasıyle barış çağrılarında bulunuyorlar.

Aşağı Eğlence'de faşistler arabaları durdurup, ilericilere saldırıyor. Keçiören'de devrimciler öldürülüyor. Türk-İş bloklarında, İçaydınlıkta akşamları sokağa çıkılamıyor.. Kuşçağızlı sosyalistler taksilerle takip ediliyor. Etlik'te, Hasköy'de Aktepe'de durum hep aynı. Sanayi'de genç işçiler zorla faşist ocaklara üye yapılıyor. Bütün bunlar olurken, faşist liderler barış çağrıları yapıyor.

KARDEŞLER

Bu çağrılar emekçileri kandırmak, onlara şirin gözükebilmek için yapılıyor. Mevcut kısıtlı demokrasiye dahi tahammül edemeyip, faşist diktatörlük kurmak isteyenlerce yapılıyor. Faşizm kitle tabanı arıyor. Kendisini günlük bir olgu haline getirmek, varlığını emekçilerin gözünde olağan kılmak istiyor. Ancak, tüm çabaları boş. Emekçi halkın lâneti onların üzerindedir.

KADREŞLER

Şimdi tüm demokrasi yanlılarına önemli görevler düşüyor. Faşist tırmanışa karşı mücadele etmek, MC gericiliğine son vermek gerekiyor.Bu bazılarının sandığı gibi olanaksız değil. Eğer toplumdaki tüm demokratlar örgütlü güçlerini birleştirir ve aktif mücadeleye sokarlarsa MC'yi düşürebilirler. Bunu sağlamak için sosyal-demokrasiyi güçbirliğine zorlayacak olan sosyalistler önce kendi aralarında güç birliğini gerçekleştirmelidir. Sosyal-demokrasi kapalı kapıcı politikasını terkederek sosyalistlerle iyi ilişkiler kurmaladır. Demeçlerle yapılan ve gazete sayfalarında kalan güç birliği, cephe çağrıları devri geçmektedir. Şimdi devir, demokrasi güçlerinin masa başına toplanmaları ve MC'ye karşı somut bir mücadele programı çıkarmaları devridir.

KARDEŞLER

Elbetteki böyle bir güçbirliğinde insanlığın tek kurtuluş yolu olan sosyalizmin ve sosyalist ülkelerin düşmanlarına yer olmayacaktır. Adına maocu denilen demokrasi düşmanlarına yer olmayacaktır. Güçleri yettiğince sosyalistlere saldıran, demokratik kuruluşların toplantılarını sabote etmek için elinden geleni yapan, 1 Mayıs'ta burjuvazinin sahnelediği kanlı oyunda rol alan, maoculara saflarımızda yer olmayacaktır.

KARDEŞLER

Gençlik emekçi halkın kopmaz bir parçasıdır. MC'ye karşı mücadelede vazgeçilmez bir yeri vardır. O bu yeri maceracılığa düşmeden ama pasifte kalmadan almaktadır, alacaktır. Bunungüvencesi genç sosyalistler ve işçi, köylü, öğrenci tüm sosyalistlerin örgütü SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ'dir. İçinde bulunduğumuz kritik dönemde SGB demokrasi güçlerinin birliğini sağlamada üzerine düşeni yapacaktır. Ve o sadece MC'ye karşı değil ama sömürü ve zulmün gerçek kaynağı tekelci sermayedarların iktidarına son verme kavgasının, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgasının da yılmaz bir savaşçısıdır. Bu kavgasında ona işçi sınıfının devrimci programı yol göstermektedir.

SEYDİ YOLDAŞ

onurlu, kararlı, fedakâr Partili mücadelen bize rehber olacak!...

SEYDİ AKÇAN (1957 –)

29 Temmuz 1977 Cuma. TSİP üyesi Seydi Akçan, Turgutlu'nun Ahmetli bucağında faşist katiller tarafından öldürüldü. Pusu kurularak, haince. Pamuk tarlasının ortasına düşen bedeni yirmisindeydi henüz.

Sıradan bir ölüm değil onunki...Seydi, faşist zulmün, daha gençliğinin tadına varamadan canını aldığı gençlerden yalnızca biriydi. Ama onun önemli bir yanı vardı. Partili olması. Kendini işçi sınıfının bilimine, onun kurtuluş mücadelesine adamış genç bir işçi sınıfı sosyalistiydi o. Kısacık ömründe işlediği biricik "suçu" buydu işte!

Kurban olarak Seydi'nin seçilmesi bir raslantı değildi. Bizler için apaçık bu. Hızla yayılan ve pekişen örgütlü sosyalist mücadelenin en başında yer alan TSİP ve Genç Sosyalistler, faşistleri ve onların ardındaki karanlık güçleri alabildiğine tedirgin ediyordu.

Seydi Parti'ye, kurulduğu yıl olan 1974'de üye olmuştu. Partisinin Turgutlu İlçe Örgütü'nün açılması sırasında yararlı çalışmalar yaptı. Parti'nin iç yapısının henüz oturmadığı başlangıç günlerinde, Parti yıkıcılığına yönelik bir muhalefet başlatan sağ ve "sol" oportünistler, Turgutlu İlçe Örgütü için de tehlikeli olmaya başlamıştı. O güç günlerde, sapmalarla uzlaşmaz bir biçimde mücadele etti. Parti'nin varlığını korumak içindi mücadelesi. Yalnızca Parti içinde uç veren sapmalara karşı değildi O'nun verdiği mücadele. Faşistlere, maoculara karşı da Partili kararlılığıyla, militanca karşı koydu.

Gericiliğin henüz güçlü olduğu Ahmetli bucağında, arkadaşları ile birlikte kurdukları Ahmetli Devrimci Halk Kültür Derneği'nin başkanı oldu. Ondan sonra da faşistlerin, jandarmanın hışmını üzerine çekti. Defalarca saldırıya uğradı, karakollara çekildi. Uşak'da jandarma dipçikleri altında kan, revan içinde kaldı. Ancak yılmadı, bıkmadı.

Sapmaların Parti'de büyük tahribatlar yaptığı Turgutlu'da, Parti'nin örgütleme çalışmaları durmadı. Partililer, sempatizanlar elbirliğiyle örgütü yeniden canlandırdılar. Seydi bütün gençlik dinamizmini bu çalışmalara harcıyordu. MC'nin yeniden kurulduğu şu günlerde yeni bir atılım yaşanıyordu Turgutlu'da. Buna fırsat verilmemeli, ağacın dalları vakit geçirmeksizin budanmalıydı. Yapılan planlar faşist çeteler eliyle uygulamaya kondu...

21 Temmuz gecesi ortalıkta kimsenin olmamasından yararlanan faşistler, TSİP Turgutlu İlçe Örgütü binasını, taşlı saldırıda bulunarak tahrip ettiler. Seçilen kurban da, faşistlerin o günlerdeki baş belası Seydi oldu! Daha geçenlerde yedikleri dayağın acısını unutamıyorlardı. Üstelik kendilerine o unutulmaz dersi verenlerin başında da Seydi vardı. O'nu "ortadan kaldırırlarsa" daha pervasızca davranabileceklerdi bundan böyle. Kaldı ki Turgutlu'daki başçavuşun "oluru"nu da almışlardı!

Uşak Yaykur öğrencisi olan Seydi, yazın kır emekçileriyle birlikte tarlada çalışırdı. O gün pusu kurdular yol üzerine. Ölüm kustu gencecik bedeninin üzerine kahpe namlular... Vicdansız namlular canını aldılar Seydi'nin. Ama tertemiz anısı ve Partili onuru geride kaldı. Birde tüm Partili kardeşlerinin daha bir bilenen faşizme karşı hınçları...

Faşist zulme karşı savaş nice ölümler getirecektir. Partili mücadele bize böyle büyük acılara hazır olmayı öğretti. Bu kahırlı, çileli, bu acı dolu yıllar içinde denenecek, sınanacağız. Devrimci mücadelenin bizden istediği büyük tecrübe ancak böyle kazanılacak. Bugün Seydi'nin kanının toprağa düştüğü yerden yeni canlar yeşeriyor. Umut yeşeriyor. Faşizme karşı kinimiz, nefretimiz bugün dünden çok fazla!

Gericiliğin çok güçlü olduğu ülkemizde, MC'nin hayasızca sürdürdüğü faşist tırmanış karşısında Partili mücadelenin binbir türlü meşakkati vardır. Tekelci sermayenin fazlasıyla rahatsız olduğu, "tehlikeli" bulduğu Türkiye Sosyalist İşçi partisi üyesi olmak, hani ya epey güç bir iş! Hele saldırıların birinci derecedeki hedeflerinden biri olduğu şu günlerde...Kimilerine cilalı sözler gibi gelebilir bunlar. Ama TSİP'liler için, her gün yaşanılan gerçekler. Canlı hayatın kendisinden öte bir şey değil!

TSİP'liler ve Genç Sosyalistler için sosyalist militan mücadele bir boş zamanlar işi değildir. Onlar iyi bilirler ki, karakol dayakları, işkenceler, tutuklanmalar kaçınılmaz günlük olaylardandır. Maddi olanaksızlıklar içinde en güç yaşama ve barınma koşullarına göğüs germek. Günün yirmidörtsaati durup dinlenme bilmeden Partili olmak. Hangi gün işsiz kalacağını, aç, açıkta bırakılacağını bilmeden, Partili olmanın şerefini, Parti üyeliği kavramının yüceliğini, saygınlığını korumak. Sosyalist namus ve onurdan taviz vermemek. Ve bütün bunları fedakârlıkların hiçbirini esirgemeden, halinden sızlanıp, yakınmadan yapmak... Sosyalist ahlakın, dürüstlüğün, yürekliliğin en çarpıcı örneklerini verdi bugüne kadar TSİP'liler. Bütün bunlar Genç Sosyalistlerin önündeki en güzel örnekler...

TSİP'in ideoloji ve politikasını benimseyen Sosyalist Geçlik Birliği ve Genç Sosyalistlerin durumu da aşağı yukarı aynı. Daha kurulalı altı ayı geçmeden, SGB üstüste iki kez kapatıldı. Gazetemiz Genç Sosyalist hakkında daha şimdiden açılan dava sayısı onu buldu.

Bütün bu faşizan baskıların, baskının, zulmün, haksızlığın, açlığın, açıkta kalmanın olmadığı sömürüsüz bir dünya toplumu için verilen mücadelenin en ön saftaki savaşçılarına, işçi sınıfı devrimcilerine yönelmesi hiç de raslantı değildir. Raslantı olmadığı, baştan beri söylediklerimiz ile yeteri kadar açık. Son günlerin bazı olayları dabunun adeta aynası.

2 Ağustos günü akşamı, TSİP Fatih İlçe Örgütü, polis tarafından kanunsuz bir biçimde basılmış, 15 Parti üyesi ve sempatizanı gerekçe gösterilmeden gözaltına alınmıştır. Polis "hıncını" Parti binasından almış, tahrip etmiştir. Parti evrakları, dosyaları karıştırılmış, yırtılmış, dağıtılmıştır.

İstanbul'da Presiz fabrikasında çalışan TSİP Kartal İlçe üyesi Ali Bektaş fabrikadan çıkarken faşistlerin saldırısına uğradı, ağır yaralandı.

SGB Çorum Şube başkanı Rıza Kılıç, gece evine giderken silahlı faşistlerin saldırısına uğramış, ölümden zor kurtulmuştur. SGB Altındağ Şube sekreteri Gürkan Kahraman'a ise maocular saldırmış, muştayla yaralamışlardır. Bu örnekler çoğaltılabilir. Her gün bir başka TSİP'li, bir başka SGB'li saldırıya uğruyor, yaralanıyor, gözaltına alınıyor, işkenceden geçiriliyor...

İşte Seydi kardeşimiz bu koşullar içerisinde öldürüldü. O bütün bunları önceden bilerek yapmıştı tercihini. Parti üyeliğinin sonunda ölümün bile olabileceğini hesabetmişti. O, MC iktidarı dönemindeki 300'ü aşkın siyasal cinayet, 2500 civarında yaralama ve 4 bini aşkın patlama ve saldırının, azgın faşist tırmanışın son kurbanlarından biri oldu. Faşizm özlemcileri aynı hayasız saldırılarını ivmesii arttırarak sürdürüyorlar. Faşizme geçit vermeyecek güç olan antifaşist güçlerin cephesi, en geniş ve güçlü bir biçimde oluşturulana kadar da sürecektir...

Bileceğiz ki, Seydi ölen son işçi sınıfı sosyalisti son Partili olmayacaktır. Yitirdiğimiz her kardeşimiz yeni hınçlar, yeni kinler, yeni nefretler doğuruyor! Bu mücadele sürecinde binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce yeni kavga arkadaşı kazanacağız. Değerli kardeşimiz Seydi'nin ölümü bizlere bunları bir kez daha hatırlattı. O kopan bir parçamızdı. Yılmadık! Doğacak yeni günlere daha taze bir güçle başlamamız gerektiğini öğrendik!

Onurlu, kararlı, fedakâr Partili mücadelen bizler için unutulmaz bir anı, bir rehber olacak Seydi!

SGB ÇORUM ŞUBESİ BOMBALANDI

Çorum'da kitlesel bir şekilde güçlenen SGB, faşistlerin başlıca saldırı hedefi olmuştur. Daha iki hafta önce SGB Çorum Şube Başkanı Rıza Kılıç arkadaşımız, silahlı faşistlerin saldırısına uğramıştı. Gece evine giderken silahlı bir faşist güruhun saldırısıyla karşılaşan arkadaşımız, kendini ölümden zor kurtarabilmişti. Bu saldırı, Çorum'da geceleri silahlı olarak "devriye" gezen faşistlerin özel olarak planladıkları bir saldırıydı. Çünkü SGB'nin Çorum'da hızlı bir şekilde güçlenmesi faşistleri ölümüne korkutmaktadır. Adeta aciz bir duruma düşmüşler, ne yapacaklarını şaşırmışlardır. Aslında yapıp yapabilecekleri tek şey vardır: Köpekler gibi saldırmak!... Zaten yaptıkları da budur. En son olarak da geçtiğimiz cumartesi gecesi SGB Çorum Şube binasını bombalamışlardır. Bombalama olayının ertesi günü, polis SGB'yi basarak 15 genç sosyalisti gözaltına almıştır. Asıl görevi bomba atanları yakalamak olan polis, sanki suçlular SGB'lilermiş gibi arkadaşlarımızı gözaltına almakla, aklısıra baskı ve gözdağını artırmak istemiştir. Arkadaşlarımız daha sonra serbest bırakılmışlardır.

Bütün bu baskı ve saldırılar, biz genç sosyalistleri asla yıldıramayacaktır. Yüce sosyalizm uğruna sürdürdüğümüz mücadelemizi durdurmak hiç bir zaman mümkün olmayacaktır. Demokrasi düşmanları şunu gayet iyi bilmelidirler ki, yapılan her saldırı, bizlerin mücadele azmini bilemekten başka bir işe yaramamaktadır.

ÇORUM GENÇ SOSYALİST BÜROSU

genç SOSYALİST Sahibi: M.A. Ayan, Sorumlu Müd. H. M. Yalçın, Adres: Cağaloğlu, Başmusahip Sok. No: 10/11 - İSTANBUL, Yazışma Adresi: Menekşe Sok. No.21/5, Demirtepe - ANKARA. Abone: 6 Aylık 35 TL. 12 Aylık 75 TL. Dizgi: ÇIĞ Yayıncılık, Baskı: EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri, ANK